

Arrest

nr. 276 961 van 2 september 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNES
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van K.B. (verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en Koerd van origine te zijn. U bent geboren te Nahavand in de provincie Hamedan op (...). Uw beide ouders, vier broers en vijf zussen wonen in Iran. Uw zus P. (...) is overleden in een verkeersongeval. U hebt secundair onderwijs gevolgd en werkte als makelaar voor een immobielkantoor. Op 4 oktober 1998 bent u in Karaj gehuwd met K. M. (...) (O.V. X). Samen hebben jullie twee kinderen, een dochter N. (...) geboren in 2002 te Teheran en een zoon K. (...) geboren in 2009 te Istanboel-Turkije.

Op 11 mehr 1386 (=3 oktober 2007) werd u valselijk beschuldigd van drughandel door M. M. (...) omdat u met hem familiale problemen had. Daarop zijn de autoriteiten bij u thuis binnengevallen. U kreeg een oproeping van de rechtbank maar bent daar niet op ingegaan. Daaropvolgend hebt u in 1388 (= 2009 – begin 2010) een jaar in Istanboel verbleven. M. (...) zelf werd opgehangen in 1393.

U bent geboren en opgegroeid als moslim maar omdat u met eigen ogen enkele executies door stening en onthoofding had gezien, ontwikkelde u een afkeer voor de islam, was u opvliegend, woedend, wraakbelust en had u geen geloof meer. Wanneer u in de winter van 1393 (=2015) ruzie kreeg met de genaamde R. (...) in de garage van de residentie waar u woonde, kwam het tot een handgemeen. Een andere buurman, D. (...), en de bewaker van de residentie kwamen tussen beiden en D. (...), een Armeens christen, zei u dat u de man moest vergeven. U voelde een vonk, alsof god u zocht en vanaf dan sprak u geregeld af met D. (...) op het dakterras van de residentie waar u met hem in gesprek ging over het christendom. D. (...) gaf u bijbelteksten en uiteindelijk ook de bijbel zelf.

Een zestal maanden later, eind 1394 zat u met uw vriend H. (...) in de wagen wanneer jullie terugkeerden van het fitnesssen. Wanneer u op dat moment via Viber een Christelijk geïnspireerd bericht ontving van D. (...) en H. (...) dit opmerkte, vertrouwde u hem toe dat u geïnteresseerd was in het christendom. U sprak met H. (...) over het christendom en anderhalve à twee maanden later vertrouwde H. (...) u toe dat hij ook een christen was.

In de tweede of derde maand van 1395 (mei-juni 2016) kreeg uw vrouw een verkeersongeval en uw zoon K. (...) raakte hierbij gewond aan het hoofd waarvoor hij naar het ziekenhuis werd gebracht en waar hij op de intensieve zorgen terecht kwam. U hebt zich tot Jezus gericht en hebt hem gevraagd uw zoon te redden. U hebt tot God gebeden in het ziekenhuis omdat u dacht dat uw zoon een hersenbloeding had. Uiteindelijk kwam de dokter u melden dat de verwondingen van uw zoon minder ernstig waren dan eerst gedacht en werden uw gebeden aanhoort.

Eveneens in de derde maand van 1395 werd u door H. (...) uitgenodigd om voor het eerst een huiskerkviering bij te wonen hetgeen u vanaf dan wekelijks deed. De vieringen vonden meestal plaats in het huis van de leider van de huiskerk, broeder O. (...), en af en toe ook bij H. (...) thuis.

Op 28 juli 2016 bent u gedoopt in een Armeense kerk in Iran nadat D. (...) hiertoe de nodige contacten gelegd had.

Op 15 tir 1398 (=6 juli 2019) was u aanwezig op een huiskerkviering wanneer u door uw echtgenote telefonisch werd verwittigd dat uw zus P. (...) in een zwaar verkeersongeval was betrokken. U verliet daarop de huiskerkviering maar vergat uw handtas. Uw zus overleed naar aanleiding van het verkeersongeval en daags nadien, na de begrafenisplechtigheid, kreeg uw echtgenote telefonisch het bericht van F. (...), de echtgenote van H. (...), dat haar man niet was thuisgekomen de avond voordien en dat de Iraanse autoriteiten die ochtend bij haar waren binnengevallen.

Daarop besepte u dat u in gevaar was en besliste u het land te verlaten. U liet uw schoonvader en schoonzus naar uw thuis gaan om enkele spullen op te halen en vervolgens bent u met uw echtgenote en kinderen naar Urmia gegaan waar u bent ondergedoken bij een vriend. Deze bracht u in contact met een smokkelaar die voor u een Italiaans visum kon regelen.

Op 27 oktober 2019 hebt u met uw gezin Iran legaal verlaten via de luchthaven en bent u naar Italië gereisd waar u enkele dagen verbleef. Vervolgens bracht men jullie naar België met de auto. Hierbij werden jullie gecontroleerd aan een Europese binnengrens met Zwitserland en sindsdien hebt u uw paspoort niet meer teruggekregen van de smokkelaar omdat die deze nog nodig had om uw verdere reis naar uw eindbestemming Canada te regelen vanuit België.

In België verbleef u initieel bij uw vriend J. (...) en nadat u vernam dat de smokkelaar u in de steek gelaten had, hebt u op 25 november 2019 een verzoek om internationale bescherming ingediend in België. Bij terugkeer naar Iran vreest u gedood te worden omdat u er als afvallige zal aanzien worden.

Op 27 november 2019 raakte ook uw echtgenote overtuigd van het christelijk geloof. Naar aanleiding van jullie verzoek om internationale bescherming had men u en uw gezin een opvangplaats in Bovigny toegewezen doch omdat jullie hadden vernomen dat dit een slecht opvangcentrum was alsook omdat jullie twee dagen na het indienen van jullie verzoek opnieuw in Brussel verwacht werden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hebben jullie die dagen verbleven bij uw vriend in plaats van in het opvangcentrum. Wanneer jullie op 27 november 2015 alsnog naar het opvangcentrum trekken, vernemen jullie bij aankomst dat jullie voorziene plaats reeds werd doorgegeven aan iemand anders en dienden jullie de nacht door te brengen in tentjes in een grote zaal. Hierop hebt u uw vrouw aangespoord om tot god te bidden hetgeen ze ook deed en wanneer jullie de volgende dag vernamen dat er voor jullie een opvangplaats werd voorzien in Spa, was ook uw vrouw overtuigd dat haar gebeden werden aangehoord. In België gaan jullie naar een protestantse kerk voor Iraniërs in Jette. Daarnaast volgt u zelf ook online bijbelcursussen in een kerk in Duitsland. Op uw facebookprofiel post u Christelijke berichten omdat u op deze manier wil prediken.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw huwelijksakte neer, uw originele shenasnameh alsook deze van uw vrouw en kinderen, een kopie van de eerste pagina uit uw

Iraans paspoort en uit de paspoorten van uw vrouw en kinderen, een certificaat dat u gedoopt bent in Iran in de Armeens- Apostolische kerk, drie bevestigingsbrieven van de Iraanse kerk in Brussel d.d. 29 januari 2020, 27 mei 2021 en 7 oktober 2021, een bevestigingsbrief van de 'Eleventh Day'-kerk in Hamm-Duitsland, foto's van uw deelname aan vieringen in de kerk in Brussel alsook van het doopsel van u en uw vrouw in de Noordzee, doopcertificaten van het doopsel van u en uw echtgenote d.d. 10 juli 2021 binnen de Iraanse kerk in Brussel, printscreens van uw Facebookprofiel, een kopie van de overlijdensakte van uw zus P. (...) en medisch-psychologisch attesten zijnde een attest van consultatie d.d. 6 mei 2020 aan de dienst cardiologie, een aanwezigheidsattest d.d. 20 april 2021 van het universitair verplegingscentrum Brugmann, het attest d.d. 8 december 2020 van psychiater Ghanbary van het CHU Brugmann betreffende uw farmaceutische behandeling, het attest d.d. 23 oktober 2020 van dokter Dupuis betreffende uw cardiologisch onderzoek, het attest d.d. 29 januari 2021 van dokter Dupuis betreffende het Holteronderzoek naar hartritmeafwijkingen, het attest d.d. 22 december 2020 van dokter Dupuis betreffende het onderzoek van uw hart, het attest d.d. 22 maart 2021 van dokter Guillaume Verlinde betreffende een onderzoek van lipomen of vetbolletjes, het attest d.d. 8 juni 2021 van psychiater Ghanbary ter bevestiging van vijf consultaties waarin gesteld wordt dat u lijdt aan slaapstoornissen, nervositeit en impulsiviteit, donkere gedachten, gevoelens van hulpeloosheid, slecht humeur en huilbuiten, paniekaanvallen, schuldgevoel en aandachts- en herinneringsstoornissen, het attest d.d. 7 oktober 2021 van psychiater Ghanbary betreffende uw depressie, slaapstoornis, angstige herbeleving en prikkelbaarheid alsook de farmaceutische behandeling hiertoe. Tevens leggen jullie medisch-psychologische attesten voor betreffende de behandeling van zowel uw zoon K. (...) als uw dochter N. (...), maken jullie per email bijkomende informatie over op 10 juni 2021, namelijk het instagramprofiel 'Marykm' van uw echtgenote. Tot slot legt u tevens een emailbericht voor daterende van 7 juni 2021 van Charlotte B. (...). Op 14 oktober maken jullie per email nog een foto van het graf van M. (...) over alsook het dossiernummer betreffende de valse beschuldiging daterende van 1388 (2009).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u bij de dienst vreemdelingenzaken géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, doch blijkt uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde medische documenten dat u met psychische problemen en met hartproblemen kampt (notities van het persoonlijk onderhoud B.K. (...), d.d. 7 juni 2021, CGVS B. (...) I, p. 10). Er werd u bij aanvang van zowel het eerste als het tweede persoonlijk onderhoud gevraagd of u zich in staat voelde uw persoonlijk onderhoud te voeren die dag, werd u tevens meegedeeld dat u altijd om een pauze kon vragen, werd u in de loop van het persoonlijk onderhoud gevraagd of alles nog oké was en u kreeg op het einde van het onderhoud de mogelijkheid om opmerkingen te maken (CGVS B. (...) I, p. 2 & notities van het persoonlijk onderhoud van K. B. (...), d.d. 11 oktober 2021, CGVS B. (...) II, p. 2). Noch u, noch uw advocaat hebben aangetoond hoe uw hartaandoeningen of psychische klachten uw vermogen om adequate verklaringen af te leggen zouden beïnvloeden. Ook blijkt dit nergens uit de door u neergelegde medische en psychologische verslagen. Men spreekt weliswaar van herinneringsstoornissen, doch uit de attesten kan niet blijken op basis van welke onderzoeken dergelijke diagnose werd gesteld, noch geven de attesten enige informatie over de aard van deze problemen of de ernst van de problematiek. Hieruit kan aldus niet worden afgeleid dat uw mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. U toont door het louter neerleggen van deze attesten niet aan dat hij tijdens de persoonlijke onderhouds moeijikheden zou hebben gehad op cognitief niveau, laat staan dat deze moeijikheden een verklaring kunnen bieden voor het geheel van de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt bovendien dat u in staat bent om de motieven van uw verzoek toe te lichten in een persoonlijk onderhoud. Aldus kan niet gesteld worden dat uw psychische gemoedstoestand of uw hartproblemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben op de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg kan redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst

in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. Op 27 oktober 2019 hebt u Iran immers legaal verlaten middels een visum voor Italië, bent u rechtstreeks naar daar gevlogen en hebt u daar gedurende zeven dagen verbleven alvorens op 3 november 2019 naar België te komen (CGVS B. (...) I, p. 11 & Verklaring DVZ B.K. (...).d.d. 8 oktober 2020, vraag 37) zonder dat u in Italië een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend (CGVS B. (...) I, p. 13). Ter verantwoording voor uw nalaten in Italië een verzoek om internationale bescherming in te dienen, stelt u dat u met de smokkelaar had afgesproken dat hij jullie naar Canada zou brengen en dat u daarvoor eerst naar België diende te komen (CGVS B. (...) I, p. 13 & notities van het persoonlijk onderhoud K. M. (...), d.d. 7 juni 2021, CGVS M. (...) I, p. 12). Uw verantwoording is echter niet afdoende aangezien er redelijkerwijze van wordt uitgegaan dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden.

Bovendien kunnen ook vragen worden gesteld bij uw verklaringen betreffende het ontvreemden van uw paspoort door uw smokkelaar. Uw paspoort is namelijk bij uitstek een document dat zowel uw identiteit en nationaliteit alsook uw eerdere plaatsen van verblijf toont en is bijgevolg een uiterst waardevol document in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Van een verzoeker wordt dan ook verwacht dat hij/zij, indien hij/ zij hiertoe in de mogelijkheid is, dergelijk document voorlegt. Uw verklaringen als zou uw paspoort ingehouden zijn door de smokkelaar die u van Italië naar België bracht (CGVS B. (...) I, p. 10), missen echter redelijkheid. Het paspoort met nummer N50042733, geldig tot 7 september 2024, stond op uw eigen naam en bevatte een geldig Schengenvisum voor Italië (ITA040684189) geldig tot 5 november 2019. Hierdoor stond het u vrij om tot die datum te reizen binnen de Schengenzone waartoe ook België behoort. Uw verklaringen als zou u met de smokkelaar afgesproken hebben dat hij u eerst naar Europa en dan naar Canada zou brengen zijn namelijk weinig aannemelijk. Immers kan niet ingezien worden hoe die smokkelaar er in België in zou slagen u van hieruit naar Canada te krijgen middels uw Iraans paspoort en zelf kan u hierover evenmin een valabele verklaring geven (CGVS B. (...) I, p. 11). Het is dan ook verwonderlijk dat u een beroep zou hebben gedaan op de diensten van een smokkelaar om u van Italië naar België te brengen, te meer u hier in België vrienden had en u bovendien al eerder in België geweest bent (CGVS M. (...) I, p. 9). Daarnaast dient vastgesteld dat uw verklaringen over de omstandigheden waarop u uw paspoort aan de smokkelaar bent kwijtgeraakt, weinig consistent zijn. Tijdens uw onderhoud op de DVZ verklaart u hierover dat uw paspoort werd afgenomen door de smokkelaar in Milaan (Verklaring DVZ d.d. 8 januari 2020, vraag 8) terwijl u bij uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS aangeeft dat uw paspoort door de smokkelaar werd meegenomen bij aankomst in België, dat hij het heeft meegenomen toen u in Brussel was (CGVS B. (...) I, p. 10). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen bij de DVZ, wijzigt u uw verklaring en stelt u dat u uw paspoort diende af te geven op het moment dat u bij de smokkelaar in de wagen stapte in Milaan en dat de smokkelaar het paspoort diende te tonen bij een controle aan de grens tussen Zwitserland en Italië (CGVS B. (...) I, p. 10) waarna u het paspoort niet meer hebt teruggekregen. Uw verklaring voor de tegenstrijdigheid kan echter niet worden weerhouden. Ook is het weinig waarschijnlijk dat u aan eender welke grens met Zwitserland werd onderworpen aan een grenscontrole daar zowel Italië, Duitsland als Zwitserland tot de Schengenzone behoren waarin het principe van vrij verkeer van personen en goederen toegepast wordt. Bovendien kan u niet overtuigen dat u alsnog uitzonderlijk aan een grenscontrole zou zijn onderworpen. Zo kan u niet meedelen aan wie uw paspoort dan getoond moest worden bij de grenscontrole en hebt u er ook geen verdere vragen over gesteld terwijl u desalniettemin niet begreep wat er op dat moment gebeurde (CGVS B. (...) II, p. 8). Daarnaast blijkt u tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS frappant genoeg niet meer in staat mee te delen dat de grenscontrole plaatsvond tussen Zwitserland en Italië (CGVS B. (...) II, p. 8). Dit is hoogst merkwaardig aangezien men zou verwachten dat u, op de vlucht, met een geldig Schengenvisum in uw paspoort en onderweg naar Canada, wel degelijk aan uw smokkelaar zou vragen wie, waar en waarom men uw eigen paspoort wenste te controleren. Ook uw echtgenote, die bij de DVZ eveneens aangaf dat haar paspoort door de smokkelaar werd afgenomen in Milaan (Vragenlijst DVZ, vraag 28) en bij haar tweede onderhoud eveneens weinig consistent niet kan aangeven bij welke grens jullie paspoorten werden gecontroleerd (notities van het persoonlijk onderhoud K. M. (...), d.d. 11 oktober 2021, CGVS M. (...) II, p. 5), weet evenmin wat de reden van de controle was (CGVS M. (...) II, p. 6). Bijgevolg is het op basis van bovenstaande weinig geloofwaardig dat een smokkelaar uw paspoort heeft ontvreemd ergens tussen Milaan en België.

Aangezien niet kan worden ingezien dat u daadwerkelijk een beroep gedaan hebt op een smokkelaar om u van Italië naar België te brengen en die hierbij uw paspoort heeft ontvreemd, rijst het vermoeden dat u moedwillig uw paspoort tracht achter te houden voor de Belgische asielinstanties, terwijl op een verzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissarisgeneraal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk

documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet). Het moedwillig achterhouden van documenten strookt niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. De bevoegde asielinstanties mogen namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien waarom u, die beweert te vrezen voor uw leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die uw verklaringen kunnen staven, achterhoudt. Het gegeven dat u doelbewust de documenten achtergehouden hebt, dit teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt betreffende de door u aangehaalde asielmotieven, het brengt ook uw algehele geloofwaardigheid in het gedrang.

Voorts dient te worden vastgesteld u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat u oprecht bent bekeerd tot het christendom waardoor eveneens uw voorgehouden vrees voor vervolging bij terugkeer naar Iran wordt ondermijnd. Aangezien u vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten vreest omwille van uw bekering tot het protestantisme en de problemen die u in Iran kende ten gevolge uw geloofspraktijk als bekeerling in Iran (CGVS B. (...) I, p. 15), kan er van u worden verwacht dat u - als bekeerling - kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van uw bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van uw bekering of van uw nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Van iemand die dergelijke ingrijpende beslissing maakt, zeker in een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, kan immers worden verwacht dat deze keuze weloverwogen en bewust is gemaakt daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker. U bent hier echter niet in geslaagd.

Zo roept de snelheid waarmee u zich heeft bekeerd tot een andere godsdienst, ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis in een mensenleven. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Uit uw verklaringen komt naar voor dat u voorafgaand aan uw bekering tot het christendom al enige tijd ongelovig was. Meer nog, u had een afkeer van de islam waardoor u woede voelde, opvliegend en wraakbelust was (CGVS B. (...) I, p. 16). Het mag dan ook verwonderen dat u in de winter van 1393, naar aanleiding van een eerder banale ruzie over een parkeerplaats in uw residentie plots een vonk zou gevoeld hebben die u heeft aangetrokken tot het christendom (CGVS B. (...) I, p. 16), te meer deze vonk slechts voortkwam uit het feit dat een buurman van u, D.M. (...), die zelf Armeens christen is, u vertelde dat u moest vergeven, hetgeen een nogal algemeen religieus concept is dat tevens in de islam voorkomt. Het is in het licht van uw diepe afkeer voor de islam, dan ook weinig overtuigd dat u zich hierdoor door de christelijke god zou geroepen voelen (CGVS B. (...) I, p. 17) te meer uw eigen echtgenote nota bene u daarvoor en naar aanleiding van dezelfde banale ruzie had aangeraden om de man te vergeven (CGVS M. (...) I, p. 15).

Bovendien slaagt u er niet in deze vonk te concretiseren. U komt immers niet verder dat de vonk heel vaag en algemeen te omschrijven als een aangenaam gevoel dat op dat moment in uw hoofd groeide, een gevoel dat Jezus zijn hand naar u toe bracht (CGVS B. (...) II, p. 11) en bijkomend gevraagd om het aangename van dat gevoel dan te omschrijven, geeft u aan dat u dit niet in woorden kan uitleggen (CGVS B. (...) II, p. 11). U komt niet verder dan dat gevoel te koppelen aan Jezus Christus omdat het volgens u de keuze van Jezus zelf was (CGVS B. (...) II, p. 11).

Evenmin slaagt u erin mee te delen welke Bijbelse tekst D. (...) u als eerste doorstuurde. U weet enkel heel vaag weer te geven dat deze over vergeven ging (CGVS B. (...) II, p. 12). Nochtans moet deze tekst bijgedragen hebben tot de vonk die u voelde, waardoor redelijkerwijze verwacht kan worden dat u inhoudelijk kan schetsen welke tekst over vergeven uw interesse heeft gewekt. Immers is, zoals aangehaald, vergeven een religieus concept dat niet enkel in het christendom, maar bijvoorbeeld ook in de islam voorkomt. Het spreekt voor zich dat uit dergelijke wel zeer korte beschrijvingen van een toch wel ingrijpende gebeurtenis weinig overtuigingskracht spreekt. Uw zeer rudimentaire en algemene bewoordingen geven uw verklaringen dan ook een weinig doorleefd karakter, wat uw bekeringsproces onaannemelijk maakt.

Voorts roepen ook uw verklaringen over D.M. (...), die uw buurman en een Armeens Christen was, de nodige vragen op. Zo is het gezien de Iraanse context verwonderlijk dat D. (...) u christelijk geïnspireerde berichten met duidelijk herkenbare christelijk symbolen zou hebben verstuurd (CGVS B. (...) I, p. 17) en is het nog minder waarschijnlijk dat u dergelijke berichten dermate onvoorzichtig zou geopend hebben in het bijzijn van anderen, in casu H. (...) waarvan u tot dan toe helemaal niet wist dat hij bekeerd was (CGVS B. (...) I, p. 20-21). Immers kon u voorzien hebben dat het bericht van D. (...), zo hij het daadwerkelijk zou verstuurd hebben, mogelijk een christelijke inslag zou hebben. Bijgevolg kan moeilijk ingezien worden dat u in de Iraanse context het bericht van D. (...) zou geopend hebben in het bijzijn van een derde.

Redelijkerwijze zou u gewacht kunnen hebben om het bericht te openen of zou u zich er minstens van vergewist hebben dat niemand kon zien dat u dergelijke berichten kreeg doorgestuurd.

Het is overigens frappant dat u niet kan aangeven wat er precies in het christelijk bericht stond dat D. (...) u op dat moment stuurde (CGVS B. (...) II, p. 13). In de wetenschap dat H. (...) toen ook al een bekeerd christen was en hij een christelijk bericht opmerkte waarna hij u hierover aansprak en u hem toevertrouwde interesse te hebben in het christendom (CGVS B. (...) I, p. 17), zou men verwachten dat u zich de inhoud van het bericht nog kan herinneren, niet alleen omdat het logischerwijze op dat moment ter sprake zou zijn gekomen, maar des te meer daar het een kantelpunt was in uw bekeringsproces daar op dit punt uw vriend H. (...) betrokken raakte.

Er dient echter vastgesteld te worden dat u daarenboven evenmin weet te overtuigen in uw verklaringen als zou uw vriend H. (...) daadwerkelijk een bekeerd christen zijn doordat u niet concreet kan aangeven wanneer H. (...) zelf bekeerd was en u dit nogal vaag ergens in 1391 of 1392 plaatst (CGVS B. (...) I, p. 20 & CGVS B. (...) II, p. 13). U kan evenmin meedelen op welke manier H. (...) met het christendom in contact is gekomen (CGVS B. (...) II, p. 13) en geeft voor wat betreft zijn bekering slechts aan dat hij zelf mirakels heeft gezien en dat hij goede eigenschappen heeft (CGVS B. (...) I, p. 21 en CGVS B. (...) II, p. 13). Echter gevraagd welke mirakels hij gezien heeft, komt u niet verder dat mee te delen dat hij vroeger in de knoop lag en sinds zijn bekering niet meer (CGVS B. (...) I, p. 21). Gevraagd dit dan te concretiseren verwijst u naar zijn werk en het feit dat hij niet meer van job veranderde en dat hij zijn broer na vijf jaar heeft kunnen vergeven, waaruit geenszins blijkt dat de man getuige is geweest van mirakels. Uw kennis over het bekeringsproces van H. (...) is zacht uitgedrukt dus beperkt. Dat u in Iran niet over dergelijke zaken niet kon praten omdat niemand te vertrouwen was (CGVS B. (...) II, p. 13) rechtvaardigt uw gebrek aan concrete informatie over H. (...)s bekering niet. U hebt hem immers onmiddellijk in vertrouwen genomen en meegedeeld dat u interesse had in het christendom alsook blijkt H. (...) u uitgenodigd te hebben voor zijn huiskerk waardoor aangenomen kan worden dat het vertrouwen tussen u en H. (...) voldoende groot was opdat jullie openlijk over elkaars bekering zouden spreken (CGVS B. (...) I, p. 21). Bovendien zei u tijdens uw eerste onderhoud, weinig coherent met bovenstaande verklaringen, dat u er met hem over had gesproken (CGVS B. (...) I, p. 21). Dit vertrouwen blijkt ook uit het gegeven dat zowel uw echtgenote als deze van H. (...) op de hoogte zijn van zowel uw als H. (...)s lidmaatschap aan de huiskerk. Aangezien het belang van H. (...) in uw bekeringsproces en geloofspraktijk in Iran niet kan onderschat worden, kan dan ook niet ingezien worden waarom u niet concreet kan aangeven wanneer, waarom en door wie H. (...) in aanraking is gekomen met het christendom. Verwacht mag worden dat u zich informeerde over H. (...) en een oprechte interesse toonde in zijn bekering of de totstandkoming van zijn interesse voor het christendom. Dat u niet over dergelijke informatie beschikt ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van uw bekering.

Op basis van het voorgaande dient geconcludeerd dat uw verklaringen niet getuigen van enige persoonlijke en doorleefde reflectie van waaruit uw interesse voor het christendom vorm heeft kunnen krijgen.

Dat u vervolgens alsnog overtuigd raakte van het christendom nadat u naar aanleiding van een verkeersongeval waarin uw echtgenote en uw zoon betrokken waren, tot Jezus geroepen en gebeden hebt uw zoon te redden die gewond raakte in het ongeval (CGVS B. (...) I, p. 18-19) kan evenmin zonder meer worden aangenomen. Er kan namelijk worden opgeworpen dat het weinig plausibel overkomt dat de genezing van uw zoon slechts toegeschreven kan worden als een onoverkomelijk probleem dat enkel door een goddelijke tussenkomst van Jezus Christus zou zijn opgelost. Immers blijkt uw zoon uiteindelijk noch een hersenbloeding noch een hersenschudding te hebben overgehouden aan het verkeersongeval. Het kan zijn dat de dokter in eerste instantie aan een hersenbloeding dacht omdat hij zijn hoofd had gestoten, maar dat het na een onderzoek gelukkig niet zo bleek te zijn. Het mag dan ook verwondering heten dat u op dat moment overtuigd was dat enkel Jezus uw zoon heeft kunnen redden. Dat u Jezus naar eigen zeggen hebt aangeroepen omdat hij een redder is en u reeds vroeger al gehoord had dat hij zieken genas en doden tot leven bracht (CGVS I, B. (...), p. 19) overtuigt niet in het licht van uw voorheen a-religieuze ingesteldheid en weinig geloofwaardige verklaringen over de wijze waarop uw interesse in het christendom werd opgewerkt. Geloven is bij uitstek een innerlijk proces waarbij mirakels een logische noch een rationele verklaring behoeven. Met uw summiere en algemene verklaringen toont u niet aan waarom u op dat moment toch zou hebben geloofd in de wonderlijke kracht van de genezing door Jezus Christus.

De geloofwaardigheid van uw bekering in Iran wordt verder ondermijnd doordat u hoogst merkwaardige verklaringen aflegt betreffende uw geloofspraktijk in uw land van herkomst, meer bepaald omtrent uw deelname aan de huiskerk, uw doopsel in de Armeens-Apostolische kerk en uw online opzoekingswerk.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS dat u de eerste keer naar de huiskerk gegaan bent in de derde maand van 1395 (CGVS B. (...) I, p. 22) terwijl u tijdens uw tweede onderhoud verklaarde dat u reeds vóór het nieuwe jaar in de Perzische kalender een paar keer geweest bent en dat u in 1395

regelmatig naar de huiskerk geweest bent (CGVS B. (...) II, p. 13) alsook dat u reeds voor het verkeersongeval van uw vrouw en zoon – dat volgens u plaatsvond in de 2e of 3e maand van 1395 (CGVS B. (...) I, p. 18) – reeds naar de huiskerk ging (CGVS B. (...) II, p. 13). Er kan niet ingezien worden waarom het voor u onmogelijk zou zijn om correct aan te geven en vooral correct te situeren ten opzichte van grote gebeurtenissen wanneer u voor het eerst naar de huiskerk geweest bent daar kan verwacht worden dat deze datum voor u als nieuwe gelovige alsook omwille van het risico dat aan de activiteit is verbonden, in uw geheugen gegrift staat. Dat u daarenboven inconsistent bent in uw verklaringen over uw eerste deelname aan een huiskerkviering ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van uw voorgehouden deelname aan de huiskerk en dus ook uw voorgehouden bekering.

De geloofwaardigheid van uw activiteiten in de huiskerk wordt voorts ook ondergraven door enkele frappante verklaringen. Zo geeft u tijdens uw eerste onderhoud aan dat de huiskerkvieringen meestal bij O. (...), de huiskerkleider, plaatsvonden en soms, één à twee keer, bij uw vriend H. (...) thuis (CGVS B. (...) I, p. 22) terwijl u tijdens uw tweede onderhoud aangeeft dat één van de veiligheidsmaatregelen was dat het altijd op een verschillende plaats was (CGVS B. (...) II, p. 15) hetgeen ook door uw echtgenote wordt verklaard (CGVS M. (...) II, p. 12). Indien u gedurende een drietal jaren (1395-1398) wekelijks naar huiskerkvieringen ging die op één of twee keren na, bij O. (...) plaatsvonden, zijn jullie beweringen dat één van de veiligheidsmaatregelen in de huiskerk was dat ze altijd op verschillende locaties plaatsvond, weinig overtuigend. De voorzorgs- en veiligheidsmaatregelen die u en uw kerkgemeenschap namen lijken daarenboven allesbehalve in verhouding te staan met uw vrees om gedood te worden door de Iraanse autoriteiten. Zo blijkt dat jullie binnen de huiskerk helemaal geen afspraken hadden gemaakt voor het geval de huiskerk in het vizier zou zijn gekomen van de Iraanse autoriteiten, dit omdat er volgens u geen manier was om te ontkomen (CGVS B. (...) II, p. 15) en werden alle leden van de huiskerk bovendien zelfs per sms-bericht op de hoogte gebracht van datum en locatie van de huiskerk (CGVS B. (...) II, p. 14). Deze gang van zaken is zeer vreemd gezien huiskerken in Iran in het geheim werken en voortdurend het risico op bespieding door de autoriteiten lopen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen bijkomend de aannemelijkheid van uw beweringen als zou u als bekeerd christen in Iran deelgenomen hebben aan huiskerkvieringen. Tot slot valt niet in te zien waarom u zogenaamd uit veiligheidsoverwegingen de locatie van de huiskerk niet wilde vertellen aan uw vrouw alsook dat u en uw echtgenote onderling geen afspraken hadden voor het geval er iets zou mislopen in de huiskerk omdat – volgens uw echtgenote – de veiligheidsmaatregelen strikt toegepast werden waardoor jullie zeker waren dat jullie nooit in gevaar zouden komen (CGVS M. (...) I, p. 16).

Tevens is het verwonderlijk dat u uw vrouw pas in de derde of vierde maand van 1395 hebt ingelicht dat u naar een huiskerk ging, dit omwille van de veiligheid en om uzelf te beschermen (CGVS B. (...) II, p. 13), hetgeen inhoudt dat dit kortelings na haar ongeval moet zijn geweest. Echter, uw echtgenote kan in het geheel niet aangeven wanneer u voor het eerst naar de huiskerk geweest bent. Ze gokt 1394 en geeft vervolgens aan dat het 2014 was en ze de precieze datum eigenlijk niet kent (CGVS M. (...) I, p. 16), terwijl dit, zelfs al zou u eind 1394 (Perzische kalender) al geweest zijn, sowieso in 2016 was. Het is hoe dan ook weinig aannemelijk dat uw echtgenote niet bij machte is aan te geven wanneer u voor het eerst naar de huiskerk geweest bent daar u haar hierover pas achteraf zou hebben ingelicht en een logisch onderdeel van dit gesprek zou zijn wanneer u daar dan mee begonnen bent. Hoe dan ook blijkt dat uw echtgenote weinig kennis heeft over uw bekering in Iran. Gevraagd te vertellen over uw bekering, deelt ze mee niet veel details te weten omdat ze zelf niet geïnteresseerd was op dat moment en geeft ze heel summier aan dat u via de Armeniërs in contact kwam met de religie, via H. (...) met de huiskerk en dat u in 2016 gedoopt werd (CGVS M. (...) I, p. 14). Gevraagd of ze nog iets kan vertellen, geeft ze aan niet precies te weten wat ze nog kan vertellen (CGVS M. (...), I, p. 14). Gevraagd hoe u uw religie in Iran beleefde, komt ze niet verder dat te stellen dat u nooit de adressen waar u naartoe ging hebt verteld (CGVS M. (...) II, p. 12). Gevraagd nog iets meer te vertellen over uw geloofsbeleving, komt ze niet verder dan te melden dat ze veranderingen zag bij u, zonder meer (CGVS M. (...) II, p. 12). In dit kader dient echter te worden opgemerkt dat, gezien jullie Iran zouden hebben verlaten omwille van dezelfde problemen en uit hoofde van dezelfde vrees voor vervolging, gezien jullie beiden een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en gezien jullie zich daarbij beroepen op dezelfde asielmotieven, redelijkerwijze van jullie kan worden verwacht dat, jullie beiden op een gedegen wijze het relaas uiteen kunnen zetten en dit kunnen stofferen met de nodige achtergrondinformatie, waarbij jullie elkaar zouden hebben geïnformeerd en het terdege zouden hebben gehad over jullie gemeenschappelijke asielmotieven; zeker voor wat betreft de kernelementen in jullie relaas, in concreto de bekering van u in Iran. Derhalve is het geenszins onredelijk om van u en uw echtgenote te verwachten dat zij de asielmotieven en dit relaas op een spontane, doorleefde, coherente en eensluidende wijze uiteen zou zetten indien deze met de werkelijkheid overeenstemden. Eens te meer ondergraaft bovenstaande vaststelling de geloofwaardigheid van uw bekering in Iran.

Voor wat betreft uw geloofspraktijk in Iran geeft u verder nog aan dat u op websites over het christendom naar antwoorden op uw vragen zocht (CGVS B. (...) II, p. 12). Op welke websites u informatie vond, kan

u niet meedelen. U zegt slechts op google een zoekterm in te geven en zo resultaten te krijgen (CGVS B. (...) II, p. 12). Redelijkerwijze kan verwacht worden dat u minstens enkele namen van websites zou kunnen meedelen die u interessant vond of waarop u daadwerkelijk antwoorden op uw vragen kreeg. Dergelijke bedenkelijke verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bekering tot het christendom.

Voorts verklaart u dat u op 28 juli 2016 gedoopt werd in een Armeens Christelijke kerk in Iran (CGVS B. (...) I, p. 9) en ter staving legt u een attest voor van de prelaat van de Armeniërs van Teheran waarin zelfs staat aangegeven dat u lid was van deze geloofsgemeenschap (CGVS I B. (...) I, p. 9). In de Iraanse context is dit geheel onaannemelijk. Waarom de Armeens-Apostolische kerk van Sarkis dergelijk attest zou overhandigen aan iemand als u die ze verder niet kennen en waarmee ze zich blootstelt aan een ernstig risico op vervolging door de Iraanse autoriteiten is volstrekt onaannemelijk. U geeft overigens ook zelf aan dat Armeense geloofsgemeenschappen zich niet inlaten met het bekeren van moslims (CGVS B. (...) II, p. 7). Bovendien slaagt u er niet in een ander licht hierop te laten schijnen. U bent namelijk niet in staat aan te geven wat de naam is van de pastoor die u gedoopt heeft volgens u omdat ze hun naam niet zeggen (CGVS B. (...) II, p. 6), terwijl de naam van de prelaat gewoon op het doopattest staat. U had die persoon tot de dag van uw doopsel zelfs nog nooit gezien of gesproken en u komt niet verder dan te verklaren dat D. (...) de pastoor heeft kunnen overtuigen (CGVS B. (...) II, p. 7). Frappanter is nog uw bewering dat de apostolische kerk een strekking van de protestanten is (CGVS B. (...) II, p. 14), terwijl deze kerk reeds werd gesticht begin vierde eeuw na Christus terwijl het protestantisme ruim twaalf eeuwen later pas zijn ontstaan kende en ze bovendien geen uitstaan hebben met elkaar. Uw bewering dat u lang gesproken hebt met D. (...) zodat u gedoopt kon worden in de Armeens-Apostolische kerk (CGVS B. (...) I, p. 7) is dan ook hoogst twijfelachtig. Dat de Armeens-Apostolische kerk in Teheran u daadwerkelijk als lid zou beschouwen en u zou gedoopt hebben is in het licht van uw gebrekkige kennis over deze kerk compleet ongeloofwaardig. Bovenstaande vaststellingen ondergraven tot slot volkomen de geloofwaardigheid van uw bekering en uw geloofspraktijk in Iran.

Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw bekering in Iran noch aan uw geloofspraktijk, wordt er evenmin geloof gehecht aan uw problemen ten gevolge van uw beweerde bekering in Iran.

De geloofwaardigheid van uw beweerde vervolging in Iran wordt nog verder ondermijnd doordat u noch uw echtgenote de huiszoeking bij u thuis, nochtans een kernelement in jullie vervolgingsrelaas, niet hebben aangehaald bij de DVZ terwijl deze huiszoeking plaatsvond in de dagen na de ontdekking van de huiskerk waarbij onder meer een bijbel werd in beslag genomen (CGVS M. (...) I, p. 19). Jullie verantwoording, namelijk dat men u er niet concreet naar gevraagd heeft alsook dat men u meedeelde dat u over de details van uw problemen later gehoord zou worden (CGVS B. (...) I, p. 21-22 & CGVS M. (...) II, p. 13) kunnen niet volstaan. Bij de DVZ werd u immers uitdrukkelijk gevraagd alle feiten weer te geven die hebben geleid tot uw vlucht (vraag 3.5) en werd u gevraagd of u nog iets wenste toe te voegen (3.8). Uw antwoorden werden u voorgelezen in het Farsi en u hebt getekend. Bovendien hebt u noch uw echtgenote bij het begin van jullie eerste persoonlijke onderhouden de huiszoeking bij u thuis aangehaald wanneer jullie gevraagd werden of jullie alle essentiële elementen hadden aangehaald (CGVS B. (...) I, p. 3 en CGVS M. (...), p. 3). Op een verzoeker om internationale bescherming rust evenwel de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem/haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de bevoegde instanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag.

Daarenboven mag het verwondering heten dat de Iraanse autoriteiten bij u thuis een bijbel in beslag hebben kunnen nemen. Immers blijkt dat u, nadat u vernam dat uw zogenaamde huiskerk was ontdekt, uw schoonvader en schoonzus de opdracht gaf om bij u thuis de nodige spullen te verzamelen met het oog op uw vlucht uit Iran (CGVS B. (...) I, p. 15 & CGVS M. (...) I, p. 13). Dat u, op het moment dat u beseft dat u omwille van uw bekering het land moet ontvluchten en omwille van die reden familieleden naar uw huis stuurt, zou nagelaten hebben uzelf de bedenking te maken om hen ook de bijbel de laten meenemen of te laten verdwijnen, is niet ernstig. Immers, indien u daadwerkelijk geen andere mogelijkheid meer zag dan het land te ontvluchten, u zelf niet meer naar uw eigen huis durfde te gaan, moet verondersteld worden dat u wel degelijk stilgestaan hebt bij de mogelijkheid dat de autoriteiten naar uw huis zouden komen. Dat u bijgevolg de aanwezige bewijsstukken zoals de bijbel niet zou laten verwijderen, is in het geheel niet in te zien.

Voor wat betreft de inval in de huiskerk, blijkt dat u zich behalve het telefoontje van T. (...), niet meer hebt geïnformeerd naar de overige leden van de huiskerk of de inval (CGVS B. (...) II, p. 15). U weet zelfs niets over H. (...) (CGVS B. (...) I, p. 16) en hebt geen contact meer gezocht met diens vrouw omdat u uw simkaart uit uw gsm verwijderd hebt (CGVS I, p. 22). Het is weinig aannemelijk dat u vandaag de dag volledig in de onmogelijkheid zou zijn om haar op een of andere manier te contacteren. U was persoonlijk bevriend met H. (...) en zijn vrouw en kende hun adres, waardoor u bijvoorbeeld iemand van uw eigen familieleden of van uw vrouw, waarmee u overigens wel nog contact heeft (CGVS B. (...) I, p. 5-6, CGVS M. (...) I, p. 5), nazicht en navraag zou kunnen laten doen aan de woning van H. (...). Bovendien is het

merkwaardig dat u bijvoorbeeld niet het nummer van T. (...) hebt genoteerd vooraleer u uw sim verwijderde en dit met het oog op later contact om u te informeren over de huiskerk en uw vriend en lotgenoot H. (...). Voorts weet u niet welke instantie de overige leden heeft gearresteerd noch welke instantie de huiszoeking heeft uitgevoerd bij u thuis (CGVS B. (...) II, p. 15-16). Dat u enerzijds vreest voor uw leven doch niet concreet kan duiden welke overheidsinstantie naar u op zoek is, noch dat u in zijn algemeenheid kan duiden wie er omwille van zijn bekering in Iran gedood werd, ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van uw eigen vrees. Van een verzoeker wordt immers verwacht dat hij zich spontaan en zo volledig mogelijk informeert over concrete elementen betreffende zijn vrees. U beweert te vrezen voor uw leven omwille van uw bekering en gevraagd waarop deze vrees gebaseerd is, verwijst u naar een man die hierdoor zou zijn geëxecuteerd. Doch verdere gegevens kan u niet geven (CGVS B. (...) I, p. 15-16).

Aangezien er aan uw bekering, noch aan de door u voorgehouden problemen enig geloof kan gehecht worden, rijzen er vanzelfsprekend vragen over de omstandigheden waarop u Iran verlaten hebt. De geloofwaardigheid van het door u voorgehouden asielrelaas, uw bekering en uw vrees voor vervolging wordt nog op fundamentele wijze verder ondergraven doordat u uw land van herkomst op legale wijze, met gebruik van hun eigen paspoort en per vliegtuig hebben verlaten (CGVS B. (...) I, p. 11). Dat u, indien de autoriteiten werkelijk een inval hadden gedaan in zowel uw huiskerk als bij u thuis en u in navolging hiervan bent onderdoken bij een vriend met de bedoeling het land te ontvluchten, alsnog het risico zouden hebben genomen om dit land op de voormelde wijze en via de internationale luchthaven van Teheran te verlaten, is manifest ongeloofwaardig. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat een (illegaal) vertrek waarbij omkoping een rol speelt, quasi onmogelijk is omdat dit erg duur en complex zou zijn vanwege de vele controles. Bovendien is het weinig ernstig dat u uw lot en dat van uw vrouw en kinderen, zomaar in handen zou gelegd hebben van een smokkelaar terwijl u niet eens concreet op de hoogte was of er een reisverbod was op uw naam (CGVS B. (...) I, p. 12).

Op basis van het geheel van bovenstaande argumenten dient geconcludeerd dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bekering tot het christendom en aan de problemen die u hierdoor heeft gekend. Dat aan uw bekering, geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van de bekering van uw echtgenote en jullie beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien jullie bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan jullie motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat jullie eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaan om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Aangezien uw bekering niet geloofwaardig is, is evenmin aannemelijk dat u echtgenote onder uw aansporingen alsnog tot een oprechte bekering gekomen is op het moment dat jullie een verzoek om internationale bescherming indienden (CGVS M. (...) I, p. 6).

Zelfs al wordt niet ontkend dat u enige basiskennis heeft over het christendom en zelfs al liet u zich in België nogmaals dopen – christelijke kennis kan via studie verworven worden, zonder dat men daadwerkelijk een oprechte christen is, en een doopsel kan ook louter formeel plaatsvinden, zonder dat er sprake is van een verinnerlijkte overtuiging – wijzen verschillende bijkomende elementen op een onoprechte bekering in België.

Dat u werd gedoopt en dat u in België naar de kerk bent gegaan, zoals uit de door u neergelegde documenten blijkt, wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat u ter staving van uw doopsel en van uw kerkgang documenten neerlegt wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Uw doopsel en kerkgang dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Bovendien mag het verwonderen dat u niet in staat blijkt de datum van uw doopsel in België mee te delen (CGVS B. (...) I, p. 5). Nochtans staat dit op het attest dat u hieromtrent ontvangen hebt en daarenboven zou verwacht worden dat u zich deze datum nog zou herinneren als nieuwe gelovige voor wie dergelijke gebeurtenis, uit een recent verleden, belangrijk zou moeten zijn.

Ook voor wat betreft uw kennis blijkt dat u naast uw kerkgang in België ook in een Duitse kerk online bijbelstudie volgt (CGVS B. (...) I, p. 5) en u legt hiervan ook twee bevestigingsattesten voor. Het is bijgevolg frappant dat u zelfs voor de parabel die u zelf het meest interessant vindt, niet kan aangeven in welke context deze parabel in de bijbel precies aan bod komt (CGVS B. (...) II, p. 9). Zoals u zelf aangeeft zijn parabellen een soort van voorbeeldverhaal waarmee Christus iets wil duidelijk maken. Van u kan dan ook verwacht worden dat u kan schetsen in welke context Jezus iets met een bepaalde parabel, zeker degene die u meest interessant vindt, wenst duidelijk te maken. Ook uw vrouw weet in deze niet te overtuigen. Ze geeft aan de titels soms niet te herinneren, maar inhoudelijk de verhalen wel te kennen (CGVS M. (...) I, p. 10). Wanneer haar vervolgens gevraagd wordt naar de parabel van het verloren schaap, haalt ze twee parabellen aan en vermengt deze tot één verhaal (CGVS M. (...) I, p. 11). Hoe dan

ook is de hierboven vermelde kennis waarover u beschikt, makkelijk op te zoeken en in te studeren. Uw kennis over de godsdienst toont op zich de oprechtheid van uw geloofsbeleving dan ook niet aan. Het toont op zich louter aan dat u zich ingespannen hebt om aan religieuze kennisgaring te doen.

Dat u op uw openbaar facebookprofiel en onder uw eigen naam veelvuldig religieuze boodschappen plaatst (CGVS B. (...) I, p. 8), verandert geenszins bovenstaande bemerking. Eerst en vooral blijkt uit uw verklaringen dat u nogal willekeurig christelijke berichten plaatst gezien u zelfs uw recentst geplaatste bericht niet meer kent (CGVS B. (...) I, p. 8). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Zelf hebt u bovendien geen aanwijzingen dat uw facebookprofiel in het vizier zou zijn van de Iraanse autoriteiten (CGVS B. (...) I, p. 8). De instagrampagina van uw echtgenote is dan weer niet onder haar eigen naam en is bovendien ook volledig afgeschermd. Gelet op het hierboven geschetste opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, kan van u worden verwacht dat u deze boodschappen en foto's wist alvorens terug te keren naar Iran.

Op basis van het bovenstaande dient geconcludeerd dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bekering tot het christendom noch aan de problemen die u hierdoor gekend hebt met de Iraanse autoriteiten, noch aan de bekering van uw echtgenote.

Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering als zou een oude procedure, waarbij u in 1388 valselijk beschuldigd werd van drughandel, heropend zijn naar aanleiding van de ontdekking van uw bekering (CGVS B. (...) I, p. 15 en CGVS M. (...) I, p. 14). Dat u per email het dossiernummer en de grafsteen van M. (...) overmaakt, verandert hier niets aan. Dit kan eender welk nummer zijn en uit niets blijkt dat het daadwerkelijk betrekking heeft op een juridische procedure waarin u jaren geleden betrokken was. Ook uit de foto van de grafsteen blijkt niet dat M. (...) zou geëxecuteerd zijn noch dat dit gerelateerd is aan de desbetreffende juridische procedure. Bovendien heeft u nadien nog jaren in Iran verbleven. Uit dit feit kan dan ook bezwaarlijk bij terugkeer naar Iran een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade worden geput.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, zijn aan het administratief dossier gevoegd.

Er werd tevens rekening gehouden met jullie opmerkingen en deze van uw advocaat. Daar waar er mogelijk onduidelijkheid rees voor wat betreft de vertaling van religieuze terminologie in het tweede persoonlijk onderhoud werd de vraag geherformuleerd. Bovendien hebben u noch uw echtgenote naar aanleiding van het tweede persoonlijk onderhoud nadien opmerkingen overgemaakt.

Voor wat betreft documenten die u voorlegt en die nog niet werden besproken dient opgemerkt dat de shenasnameh van uzelf, uw echtgenote en uw twee kinderen alsook de fotokopieën van de eerste pagina's uit jullie paspoort en jullie huwelijksakte slechts aantonen wat jullie identiteit, nationaliteit en gezinssamenstelling is hetgeen niet betwist wordt. Ook het overlijden van uw zus dat u aantoon met de overlijdensakte wordt niet betwist. Voor wat betreft de medische attesten die u voorlegt betreffende uw behandeling bij een psychiater, een hartspecialist en een huidspecialist wordt niet betwist dat u aan psychische problemen lijdt noch dat u aan hartproblemen lijdt of dat u een huidonderzoek nodig had, doch de attesten geven geen uitsluitel betreffende de oorzaak of oorzaken van deze problemen en kunnen de waarachtigheid van uw asielaanvraag ook niet onderschrijven. In alle redelijkheid kan gesteld worden dat, zelfs al heeft u te kampen met bepaalde mentale problemen, dit geenszins volstaat als verschoningsgrond van de vastgestelde lacunaire verklaringen en inconsistentie in uw relaas, die betrekking hebben op kernelementen in uw relaas. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat een attest van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid een weergave van een bepaald ziektebeeld bevat dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Dergelijke attesten geven echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en kunnen bijgevolg de geloofwaardigheid van jullie relaas niet herstellen. Het emailbericht van de genaamde Charlotte B. (...) zegt u niets en blijkt op basis van de inhoud ook niet over u te gaan maar slaat op van een andere verzoeker om internationale bescherming. Deze kan en dient dan ook buiten beschouwing te worden gelaten voor wat betreft de beoordeling van uw vrees.

Voor wat betreft de medisch-psychische documenten van uw zoon, namelijk de bewijzen van consultaties van uw zoon bij kinderpsychiater Claire Van Daele en bij kinderpsychiater Manon De Ruelle blijkt slechts dat uw zoon op consultatie geweest. In deze stukken wordt niet geconcretiseerd van welke aard deze problemen zouden zijn, noch op welke wijze de psychologe die dit attest opstelde tot deze conclusies kwam. Voor wat betreft de medisch psychische documenten van uw dochter blijkt dat uw dochter op 10 maart 2021, op 24 maart 2021 en op consultatie geweest is bij psychiater Claire David.

Daarnaast dient er worden vastgesteld dat uw medische en psychologische problemen en die van uw gezinsleden op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de

criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote M.K. (...) (O.V. 8.652.192) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van K.M. (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en Lak van origine te zijn. U bent geboren in Teheran op (...). Uw ouders, broer en drie zussen wonen allen in Iran. U hebt hogere studies genoten en hebt een master in vertalen behaald. Op 6 oktober 1998 bent u gehuwd met B.K. (...) (...) (O.V. 8.652.192) en samen hebben jullie twee kinderen, een dochter N. (...) en een zoon K. (...).

In 1386 werd uw man door een familielid valselijk beschuldigd. Daarna wilde uw man een tijdje buiten Iran zijn. In de lente van 1388 werden jullie uitgenodigd door een vriend van uw man om naar Istanboel in Turkije te gaan. Uw man wilde investeren in vastgoed en jullie hebben een jaar in Turkije gewoond. U bent er ook bevallen van uw zoon.

In 2016 heeft uw man B. (...) zich bekeerd tot het christendom. Zelf was u agnostisch en hoewel uw echtgenoot predikte tegen u, weigerde u hierop in te gaan. Voor u was Jezus een gewone profeet. Aangezien u een afkeer had van de islam, die beweerde een vervolmaking te zijn van het christendom, kon u ook niet geloven in het christendom.

Op 15 tir 1398 (= 6 juli 2019) woonde uw man een huiskerkviering bij op het moment dat zijn zus P. (...) een dodelijk verkeersongeval kreeg. U hebt uw man verwittigd zo snel mogelijk te komen. Wanneer u man vertrok uit de huiskerkviering vergat hij zijn handtas en daags nadien, na de begrafenisceremonie van P. (...), vernam u van T. (...)-, de vrouw van H.G. (...), dat H. (...) was gearresteerd en dat autoriteiten een huiszoeking hadden verricht bij hen thuis. U lichtte uw echtgenoot hiervan in en jullie besloten Iran te verlaten. Nadat uw vader en zus enkele persoonlijke spullen van jullie hadden opgehaald zijn jullie naar Urmia gereisd waar jullie onderdoken tot aan jullie vertrek uit Iran.

Enkele dagen later zijn de autoriteiten bij u thuis geweest, hebben er een huiszoeking uitgevoerd en namen daarbij de laptop, enkele cd's en een bijbel in beslag.

Op 27 oktober 2019 hebben jullie Iran legaal via de luchthaven verlaten en reisden jullie naar Italië en kwamen jullie vervolgens naar België waar jullie op 25 november 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden. Bij terugkeer naar Iran vreest u voor uw leven omwille van uw bekering naar het protestantisme. Voor uw zoon vreest u niet, uw dochter die bijna achttien kan mogelijk gevaar lopen. Indien haar ouders zouden gearresteerd worden, zal dit niet zonder gevolgen zijn voor haar.

Eens u Iran had verlaten dacht u vrij te zijn van godsdienst. Anderzijds twijfelde u over het bestaan van god en vroeg u zich of de hemel en de hel echt zouden bestaan. Wanneer u na uw verzoek om internationale bescherming aan een ver afgelegen opvangcentrum werd toebedeeld en mensen in het Klein Kasteeltje u zeiden dat dit een slecht opvangcentrum was, kon u dit er niet meer bij nemen. Jullie zijn daarom niet naar het opvangcentrum gegaan maar trokken in de plaats daarvan in bij een vriend aangezien jullie twee dagen later op 27 november terug in Brussel moesten zijn voor jullie onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken. Na het onderhoud op 27 november trokken jullie alsnog naar het opvangcentrum in Bovigny, doch omdat jullie niet op de initieel voorziene dag waren toegekomen, was jullie plaats reeds overgedragen. Jullie dienden daarop in tenten te verblijven die stonden opgesteld in een grote zaal. Het was een oncomfortabele en slechte situatie die u voor uw kinderen onaanvaardbaar vond. U deed die nacht geen oog dicht en uw echtgenoot stelde voor uw hart open te zetten en voor één keer te bidden. U stemde toe en hebt tot god gebeden. Onbewust viel u in slaap en de volgende ochtend vernam u dat er voor jullie een plaats voorzien was in het opvangcentrum in Spa waar jullie in een bungalow konden verblijven. U zag de situatie als een mirakel en had geen stress meer. Dit was het begin van u geloof in het christendom.

In België zijn jullie sinds december 2019 aangesloten bij de Iraanse protestantse kerk in Brussel. U volgt ook bijbelstudie bij de kerk in Luik.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming leggen u en uw echtgenoot een huwelijksakte neer, uw originele shenasnameh alsook deze van uw echtgenoot en kinderen, een kopie van de eerste pagina uit uw Iraans paspoort en uit de paspoorten van uw echtgenoot en kinderen, een certificaat dat uw echtgenoot gedoopt is in Iran in de Armeens-Apostolische kerk, 3 bevestigingsbrieven van de Iraanse

kerk in Brussel d.d. 29 januari 2020, 27 mei 2021 en 7 oktober 2021, een bevestigingsbrief van de 'Eleventh Day' kerk in Hamm-Duitsland, foto's van uw deelname aan vieringen in de kerk in Brussel alsook van het doopsel van u en uw echtgenoot in de Noordzee, doopcertificaten van het doopsel van u en uw echtgenoot d.d. 10 juli 2021 binnen de Iraanse kerk in Brussel, printscreens van het Facebookprofiel van uw echtgenoot, een kopie van de overlijdensakte van uw schoonzus P. (...) en medisch-psychologisch attesten zijnde een attest van consultatie d.d. 6 mei 2020 aan de dienst cardiologie, een aanwezigheidsattest d.d. 20 april 2021 van het universitair verplegingscentrum Brugmann, het attest d.d. 8 december 2020 van psychiater Ghanbary van het CHU Brugmann betreffende de farmaceutische behandeling van uw echtgenoot, het attest d.d. 23 oktober 2020 van dokter Dupuis betreffende zijn cardiologisch onderzoek, het attest d.d. 29 januari 2021 van dokter Dupuis betreffende het Holteronderzoek naar hartritmeafwijkingen, het attest d.d. 22 december 2020 van dokter Dupuis betreffende het onderzoek van zijn hart, het attest d.d. 22 maart 2021 van dokter Guillaume Verlinde betreffende een onderzoek van lipomen of vetbolletjes, het attest d.d. 8 juni 2021 van psychiater Ghanbaru ter bevestiging van vijf consultaties waarin gesteld wordt dat uw echtgenoot lijdt aan slaapstoornissen, nervositeit en impulsiviteit, donkere gedachten, gevoelens van hulpeloosheid, slecht humeur en huilbuiten, paniekaanvallen, schuldgevoel en aandachts- en herinneringsstoornissen, het attest d.d. 7 oktober 2021 van psychiater Ghanbary betreffende zijn depressie, slaapstoornis, angstige herbeleving en prikkelbaarheid alsook de farmaceutische behandeling hiertoe. Tevens leggen jullie medisch-psychologische attesten voor betreffende de behandeling van zowel uw zoon K. (...) als uw dochter N. (...), maken jullie per email bijkomende informatie over op 10 juni 2021, namelijk het instagramprofiel 'Marykm' van uzelf over. Tot slot legt u tevens een emailbericht voor daterende van 7 juni 2021 van Charlotte B. (...). Op 14 oktober maken jullie per email nog een foto van het graf van M. (...) over alsook het dossiernummer betreffende de valse beschuldiging daterende van 1388 (2009).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven volledig gelijklopen met deze die uw echtgenoot B.K. (...) (O.V. 8.652.192) verklaarde. In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. Op 27 oktober 2019 hebt u Iran immers legaal verlaten middels een visum voor Italië, bent u rechtstreeks naar daar gevlogen en hebt u daar gedurende zeven dagen verbleven alvorens op 3 november 2019 naar België te komen (CGVS B. (...) I, p. 11 & Verklaring DVZ B.K. (...) d.d. 8 oktober 2020, vraag 37) zonder dat u in Italië een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend (CGVS B. (...) I, p. 13). Ter verantwoording voor uw nalaten in Italië een verzoek om internationale bescherming in te dienen, stelt u dat u met de smokkelaar had afgesproken dat hij jullie naar Canada zou brengen en dat u daarvoor eerst naar België diende te komen (CGVS B. (...) I, p. 13 & notities van het persoonlijk onderhoud K. M. (...), d.d. 7 juni 2021, CGVS M. (...) I, p. 12). Uw verantwoording is echter niet afdoende aangezien er redelijkerwijze van wordt uitgegaan dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden.

Bovendien kunnen ook vragen worden gesteld bij uw verklaringen betreffende het ontvreemden van uw paspoort door uw smokkelaar. Uw paspoort is namelijk bij uitstek een document dat zowel uw identiteit en nationaliteit alsook uw eerdere plaatsen van verblijf toont en is bijgevolg een uiterst waardevol document in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Van een verzoeker wordt dan ook verwacht dat hij/zij, indien hij/ zij hiertoe in de mogelijkheid is, dergelijk document voorlegt. Uw

verklaringen als zou uw paspoort ingehouden zijn door de smokkelaar die u van Italië naar België bracht (CGVS B. (...) I, p. 10), missen echter redelijkheid. Het paspoort met nummer N50042733, geldig tot 7 september 2024, stond op uw eigen naam en bevatte een geldig Schengenvisum voor Italië (ITA040684189) geldig tot 5 november 2019. Hierdoor stond het u vrij om tot die datum te reizen binnen de Schengenzone waartoe ook België behoort. Uw verklaringen als zou u met de smokkelaar afgesproken hebben dat hij u eerst naar Europa en dan naar Canada zou brengen zijn namelijk weinig aannemelijk. Immers kan niet ingezien worden hoe die smokkelaar er in België in zou slagen u van hieruit naar Canada te krijgen middels uw Iraans paspoort en zelf kan u hierover evenmin een valabele verklaring geven (CGVS B. (...) I, p. 11). Het is dan ook verwonderlijk dat u een beroep zou hebben gedaan op de diensten van een smokkelaar om u van Italië naar België te brengen, te meer u hier in België vrienden had en u bovendien al eerder in België geweest bent (CGVS M. (...) I, p. 9). Daarnaast dient vastgesteld dat uw verklaringen over de omstandigheden waarop u uw paspoort aan de smokkelaar bent kwijtgeraakt, weinig consistent zijn. Tijdens uw onderhoud op de DVZ verklaart u hierover dat uw paspoort werd afgenomen door de smokkelaar in Milaan (Verklaring DVZ d.d. 8 januari 2020, vraag 8) terwijl u bij uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS aangeeft dat uw paspoort door de smokkelaar werd meegenomen bij aankomst in België, dat hij het heeft meegenomen toen u in Brussel was (CGVS B. (...) I, p. 10). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen bij de DVZ, wijzigt u uw verklaring en stelt u dat u uw paspoort diende af te geven op het moment dat u bij de smokkelaar in de wagen stapte in Milaan en dat de smokkelaar het paspoort diende te tonen bij een controle aan de grens tussen Zwitserland en Italië (CGVS B. (...) I, p. 10) waarna u het paspoort niet meer hebt teruggekregen. Uw verklaring voor de tegenstrijdigheid kan echter niet worden weerhouden. Ook is het weinig waarschijnlijk dat u aan eender welke grens met Zwitserland werd onderworpen aan een grenscontrole daar zowel Italië, Duitsland als Zwitserland tot de Schengenzone behoren waarin het principe van vrij verkeer van personen en goederen toegepast wordt. Bovendien kan u niet overtuigen dat u alsnog uitzonderlijk aan een grenscontrole zou zijn onderworpen. Zo kan u niet meedelen aan wie uw paspoort dan getoond moest worden bij de grenscontrole en hebt u er ook geen verdere vragen over gesteld terwijl u desalniettemin niet begreep wat er op dat moment gebeurde (CGVS B. (...) II, p. 8). Daarnaast blijkt u tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS frappant genoeg niet meer in staat mee te delen dat de grenscontrole plaatsvond tussen Zwitserland en Italië (CGVS B. (...) II, p. 8). Dit is hoogst merkwaardig aangezien men zou verwachten dat u, op de vlucht, met een geldig Schengenvisum in uw paspoort en onderweg naar Canada, wel degelijk aan uw smokkelaar zou vragen wie, waar en waarom men uw eigen paspoort wenste te controleren. Ook uw echtgenote, die bij de DVZ eveneens aangaf dat haar paspoort door de smokkelaar werd afgenomen in Milaan (Vragenlijst DVZ, vraag 28) en bij haar tweede onderhoud eveneens weinig consistent niet kan aangeven bij welke grens jullie paspoorten werden gecontroleerd (notities van het persoonlijk onderhoud K. M. (...), d.d. 11 oktober 2021, CGVS M. (...) II, p. 5), weet evenmin wat de reden van de controle was (CGVS M. (...) II, p. 6). Bijgevolg is het op basis van bovenstaande weinig geloofwaardig dat een smokkelaar uw paspoort heeft ontvreemd ergens tussen Milaan en België. Aangezien niet kan worden ingezien dat u daadwerkelijk een beroep gedaan hebt op een smokkelaar om u van Italië naar België te brengen en die hierbij uw paspoort heeft ontvreemd, rijst het vermoeden dat u moedwillig uw paspoort tracht achter te houden voor de Belgische asielinstanties, terwijl op een verzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissarisgeneraal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet). Het moedwillig achterhouden van documenten strookt niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. De bevoegde asielinstanties mogen namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien waarom u, die beweert te vrezen voor uw leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die uw verklaringen kunnen staven, achterhoudt. Het gegeven dat u doelbewust de documenten achtergehouden hebt, dit teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt betreffende de door u aangehaalde asielmotieven, het brengt ook uw algehele geloofwaardigheid in het gedrang.

Voorts dient te worden vastgesteld u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat u oprecht bent bekeerd tot het christendom waardoor eveneens uw voorgehouden vrees voor vervolging bij terugkeer naar Iran wordt ondermijnd. Aangezien u vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten vreest omwille van uw bekering tot het protestantisme en de problemen die u in Iran kende ten gevolge uw geloofspraktijk als bekeerling in Iran (CGVS B. (...) I, p. 15), kan er van u worden verwacht dat u - als bekeerling - kan

uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van uw bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van uw bekering of van uw nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Van iemand die dergelijke ingrijpende beslissing maakt, zeker in een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, kan immers worden verwacht dat deze keuze weloverwogen en bewust is gemaakt daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker. U bent hier echter niet in geslaagd.

Zo roept de snelheid waarmee u zich heeft bekeerd tot een andere godsdienst, ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis in een mensenleven. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Uit uw verklaringen komt naar voor dat u voorafgaand aan uw bekering tot het christendom al enige tijd ongelovig was. Meer nog, u had een afkeer van de islam waardoor u woede voelde, opvliegend en wraakbelust was (CGVS B. (...) I, p. 16). Het mag dan ook verwonderen dat u in de winter van 1393, naar aanleiding van een eerder banale ruzie over een parkeerplaats in uw residentie plots een vonk zou gevoeld hebben die u heeft aangetrokken tot het christendom (CGVS B. (...) I, p. 16), te meer deze vonk slechts voortkwam uit het feit dat een buurman van u, D.M. (...), die zelf Armeens christen is, u vertelde dat u moest vergeven, hetgeen een nogal algemeen religieus concept is dat tevens in de islam voorkomt. Het is in het licht van uw diepe afkeer voor de islam, dan ook weinig overtuigd dat u zich hierdoor door de christelijke god zou geroepen voelen (CGVS B. (...) I, p. 17) te meer uw eigen echtgenote nota bene u daarvoor en naar aanleiding van dezelfde banale ruzie had aangeraden om de man te vergeven (CGVS M. (...) I, p. 15).

Bovendien slaagt u er niet in deze vonk te concretiseren. U komt immers niet verder dat de vonk heel vaag en algemeen te omschrijven als een aangenaam gevoel dat op dat moment in uw hoofd groeide, een gevoel dat Jezus zijn hand naar u toe bracht (CGVS B. (...) II, p. 11) en bijkomend gevraagd om het aangename van dat gevoel dan te omschrijven, geeft u aan dat u dit niet in woorden kan uitleggen (CGVS B. (...) II, p. 11). U komt niet verder dan dat gevoel te koppelen aan Jezus Christus omdat het volgens u de keuze van Jezus zelf was (CGVS B. (...) II, p. 11).

Evenmin slaagt u erin mee te delen welke Bijbelse tekst D. (...) u als eerste doorstuurde. U weet enkel heel vaag weer te geven dat deze over vergeven ging (CGVS B. (...) II, p. 12). Nochtans moet deze tekst bijgedragen hebben tot de vonk die u voelde, waardoor redelijkerwijze verwacht kan worden dat u inhoudelijk kan schetsen welke tekst over vergeven uw interesse heeft gewekt. Immers is, zoals aangehaald, vergeven een religieus concept dat niet enkel in het christendom, maar bijvoorbeeld ook in de islam voorkomt. Het spreekt voor zich dat uit dergelijke wel zeer korte beschrijvingen van een toch wel ingrijpende gebeurtenis weinig overtuigingskracht spreekt. Uw zeer rudimentaire en algemene bewoordingen geven uw verklaringen dan ook een weinig doorleefd karakter, wat uw bekeringsproces onaannemelijk maakt.

Voorts roepen ook uw verklaringen over D.M. (...), die uw buurman en een Armeens Christen was, de nodige vragen op. Zo is het gezien de Iraanse context verwonderlijk dat D. (...) u christelijk geïnspireerde berichten met duidelijk herkenbare christelijk symbolen zou hebben verstuurd (CGVS B. (...) I, p. 17) en is het nog minder waarschijnlijk dat u dergelijke berichten dermate onvoorzichtig zou geopend hebben in het bijzijn van anderen, in casu H. (...) waarvan u tot dan toe helemaal niet wist dat hij bekeerd was (CGVS B. (...) I, p. 20-21). Immers kon u voorzien hebben dat het bericht van D. (...), zo hij het daadwerkelijk zou verstuurd hebben, mogelijk een christelijke inslag zou hebben. Bijgevolg kan moeilijk ingezien worden dat u in de Iraanse context het bericht van D. (...) zou geopend hebben in het bijzijn van een derde. Redelijkerwijze zou u gewacht kunnen hebben om het bericht te openen of zou u zich er minstens van vergewist hebben dat niemand kon zien dat u dergelijke berichten kreeg doorgestuurd.

Het is overigens frappant dat u niet kan aangeven wat er precies in het christelijk bericht stond dat D. (...) u op dat moment stuurde (CGVS B. (...) II, p. 13). In de wetenschap dat H. (...) toen ook al een bekeerd christen was en hij een christelijk bericht opmerkte waarna hij u hierover aansprak en u hem toevertrouwde interesse te hebben in het christendom (CGVS B. (...) I, p. 17), zou men verwachten dat u zich de inhoud van het bericht nog kan herinneren, niet alleen omdat het logischerwijze op dat moment ter sprake zou zijn gekomen, maar des te meer daar het een kantelpunt was in uw bekeringsproces daar op dit punt uw vriend H. (...) betrokken raakte.

Er dient echter vastgesteld te worden dat u daarenboven evenmin weet te overtuigen in uw verklaringen als zou uw vriend H. (...) daadwerkelijk een bekeerd christen zijn doordat u niet concreet kan aangeven wanneer H. (...) zelf bekeerd was en u dit nogal vaag ergens in 1391 of 1392 plaatst (CGVS B. (...) I, p. 20 & CGVS B. (...) II, p. 13). U kan evenmin meedelen op welke manier H. (...) met het christendom in contact is gekomen (CGVS B. (...) II, p. 13) en geeft voor wat betreft zijn bekering slechts aan dat hij zelf mirakels heeft gezien en dat hij goede eigenschappen heeft (CGVS B. (...) I, p. 21 en CGVS B. (...) II, p. 13). Echter gevraagd welke mirakels hij gezien heeft, komt u niet verder dat mee te delen dat hij vroeger in de knoop lag en sinds zijn bekering niet meer (CGVS B. (...) I, p. 21). Gevraagd dit dan te concretiseren

verwijst u naar zijn werk en het feit dat hij niet meer van job veranderde en dat hij zijn broer na vijf jaar heeft kunnen vergeven, waaruit geenszins blijkt dat de man getuige is geweest van mirakels. Uw kennis over het bekeringsproces van H. (...) is zacht uitgedrukt dus beperkt. Dat u in Iran niet over dergelijke zaken niet kon praten omdat niemand te vertrouwen was (CGVS B. (...) II, p. 13) rechtvaardigt uw gebrek aan concrete informatie over H. (...)s bekering niet. U hebt hem immers onmiddellijk in vertrouwen genomen en meegedeeld dat u interesse had in het christendom alsook blijkt H. (...) u uitgenodigd te hebben voor zijn huiskerk waardoor aangenomen kan worden dat het vertrouwen tussen u en H. (...) voldoende groot was opdat jullie openlijk over elkaars bekering zouden spreken (CGVS B. (...) I, p. 21). Bovendien zei u tijdens uw eerste onderhoud, weinig coherent met bovenstaande verklaringen, dat u er met hem over had gesproken (CGVS B. (...) I, p. 21). Dit vertrouwen blijkt ook uit het gegeven dat zowel uw echtgenote als deze van H. (...) op de hoogte zijn van zowel uw als H. (...)s lidmaatschap aan de huiskerk. Aangezien het belang van H. (...) in uw bekeringsproces en geloofspraktijk in Iran niet kan onderschat worden, kan dan ook niet ingezien worden waarom u niet concreet kan aangeven wanneer, waarom en door wie H. (...) in aanraking is gekomen met het christendom. Verwacht mag worden dat u zich informeerde over H. (...) en een oprechte interesse toonde in zijn bekering of de totstandkoming van zijn interesse voor het christendom. Dat u niet over dergelijke informatie beschikt ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van uw bekering.

Op basis van het voorgaande dient geconcludeerd dat uw verklaringen niet getuigen van enige persoonlijke en doorleefde reflectie van waaruit uw interesse voor het christendom vorm heeft kunnen krijgen.

Dat u vervolgens alsnog overtuigd raakte van het christendom nadat u naar aanleiding van een verkeersongeval waarin uw echtgenote en uw zoon betrokken waren, tot Jezus geroepen en gebeden hebt uw zoon te redden die gewond raakte in het ongeval (CGVS B. (...) I, p. 18-19) kan evenmin zonder meer worden aangenomen. Er kan namelijk worden opgeworpen dat het weinig plausibel overkomt dat de genezing van uw zoon slechts toegeschreven kan worden als een onoverkomelijk probleem dat enkel door een goddelijke tussenkomst van Jezus Christus zou zijn opgelost. Immers blijkt uw zoon uiteindelijk noch een hersenbloeding noch een hersenschudding te hebben overgehouden aan het verkeersongeval. Het kan zijn dat de dokter in eerste instantie aan een hersenbloeding dacht omdat hij zijn hoofd had gestoten, maar dat het na een onderzoek gelukkig niet zo bleek te zijn. Het mag dan ook verwondering heten dat u op dat moment overtuigd was dat enkel Jezus uw zoon heeft kunnen redden. Dat u Jezus naar eigen zeggen hebt aangeroepen omdat hij een redder is en u reeds vroeger al gehoord had dat hij zieken genas en doden tot leven bracht (CGVS I, B. (...), p. 19) overtuigt niet in het licht van uw voorheen a-religieuze ingesteldheid en weinig geloofwaardige verklaringen over de wijze waarop uw interesse in het christendom werd opgewerkt. Geloven is bij uitstek een innerlijk proces waarbij mirakels een logische noch een rationele verklaring behoeven. Met uw summiere en algemene verklaringen toont u niet aan waarom u op dat moment toch zou hebben geloofd in de wonderlijke kracht van de genezing door Jezus Christus.

De geloofwaardigheid van uw bekering in Iran wordt verder ondermijnd doordat u hoogst merkwaardige verklaringen aflegt betreffende uw geloofspraktijk in uw land van herkomst, meer bepaald omtrent uw deelname aan de huiskerk, uw doopsel in de Armeens-Apostolische kerk en uw online opzoekingswerk.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS dat u de eerste keer naar de huiskerk gegaan bent in de derde maand van 1395 (CGVS B. (...) I, p. 22) terwijl u tijdens uw tweede onderhoud verklaarde dat u reeds vóór het nieuwe jaar in de Perzische kalender een paar keer geweest bent en dat u in 1395 regelmatig naar de huiskerk geweest bent (CGVS B. (...) II, p. 13) alsook dat u reeds voor het verkeersongeval van uw vrouw en zoon – dat volgens u plaatsvond in de 2e of 3e maand van 1395 (CGVS B. (...) I, p. 18) – reeds naar de huiskerk ging (CGVS B. (...) II, p. 13). Er kan niet ingezien worden waarom het voor u onmogelijk zou zijn om correct aan te geven en vooral correct te situeren ten opzichte van grote gebeurtenissen wanneer u voor het eerst naar de huiskerk geweest bent daar kan verwacht worden dat deze datum voor u als nieuwe gelovige alsook omwille van het risico dat aan de activiteit is verbonden, in uw geheugen gegrift staat. Dat u daarenboven inconsistent bent in uw verklaringen over uw eerste deelname aan een huiskerkviering ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van uw voorgehouden deelname aan de huiskerk en dus ook uw voorgehouden bekering.

De geloofwaardigheid van uw activiteiten in de huiskerk wordt voorts ook ondergraven door enkele frappante verklaringen. Zo geeft u tijdens uw eerste onderhoud aan dat de huiskerkvieringen meestal bij O. (...), de huiskerkleider, plaatsvonden en soms, één à twee keer, bij uw vriend H. (...) thuis (CGVS B. (...) I, p. 22) terwijl u tijdens uw tweede onderhoud aangeeft dat één van de veiligheidsmaatregelen was dat het altijd op een verschillende plaats was (CGVS B. (...) II, p. 15) hetgeen ook door uw echtgenote wordt verklaard (CGVS M. (...) II, p. 12). Indien u gedurende een drietal jaren (1395-1398) wekelijks naar huiskerkvieringen ging die op één of twee keren na, bij O. (...) plaatsvonden, zijn jullie beweringen dat één van de veiligheidsmaatregelen in de huiskerk was dat ze altijd op verschillende locaties plaatsvond, weinig

overtuigend. De voorzorgs- en veiligheidsmaatregelen die u en uw kerkgemeenschap namen lijken daarenboven allesbehalve in verhouding te staan met uw vrees om gedood te worden door de Iraanse autoriteiten. Zo blijkt dat jullie binnen de huiskerk helemaal geen afspraken hadden gemaakt voor het geval de huiskerk in het vizier zou zijn gekomen van de Iraanse autoriteiten, dit omdat er volgens u geen manier was om te ontkomen (CGVS B. (...) II, p. 15) en werden alle leden van de huiskerk bovendien zelfs per sms-bericht op de hoogte gebracht van datum en locatie van de huiskerk (CGVS B. (...) II, p. 14). Deze gang van zaken is zeer vreemd gezien huiskerken in Iran in het geheim werken en voortdurend het risico op bespieding door de autoriteiten lopen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen bijkomend de aannemelijkheid van uw beweringen als zou u als bekeerd christen in Iran deelgenomen hebben aan huiskerkvieringen. Tot slot valt niet in te zien waarom u zogenaamd uit veiligheidsoverwegingen de locatie van de huiskerk niet wilde vertellen aan uw vrouw alsook dat u en uw echtgenote onderling geen afspraken hadden voor het geval er iets zou mislopen in de huiskerk omdat – volgens uw echtgenote – de veiligheidsmaatregelen strikt toegepast werden waardoor jullie zeker waren dat jullie nooit in gevaar zouden komen (CGVS M. (...) I, p. 16).

Tevens is het verwonderlijk dat u uw vrouw pas in de derde of vierde maand van 1395 hebt ingelicht dat u naar een huiskerk ging, dit omwille van de veiligheid en om uzelf te beschermen (CGVS B. (...) II, p. 13), hetgeen inhoudt dat dit kortelings na haar ongeval moet zijn geweest. Echter, uw echtgenote kan in het geheel niet aangeven wanneer u voor het eerst naar de huiskerk geweest bent. Ze gokt 1394 en geeft vervolgens aan dat het 2014 was en ze de precieze datum eigenlijk niet kent (CGVS M. (...) I, p. 16), terwijl dit, zelfs al zou u eind 1394 (Perzische kalender) al geweest zijn, sowieso in 2016 was. Het is hoe dan ook weinig aannemelijk dat uw echtgenote niet bij machte is aan te geven wanneer u voor het eerst naar de huiskerk geweest bent daar u haar hierover pas achteraf zou hebben ingelicht en een logisch onderdeel van dit gesprek zou zijn wanneer u daar dan mee begonnen bent. Hoe dan ook blijkt dat uw echtgenote weinig kennis heeft over uw bekering in Iran. Gevraagd te vertellen over uw bekering, deelt ze mee niet veel details te weten omdat ze zelf niet geïnteresseerd was op dat moment en geeft ze heel summier aan dat u via de Armeniërs in contact kwam met de religie, via H. (...) met de huiskerk en dat u in 2016 gedoopt werd (CGVS M. (...) I, p. 14). Gevraagd of ze nog iets kan vertellen, geeft ze aan niet precies te weten wat ze nog kan vertellen (CGVS M. (...), I, p. 14). Gevraagd hoe u uw religie in Iran beleefde, komt ze niet verder dat te stellen dat u nooit de adressen waar u naartoe ging hebt verteld (CGVS M. (...) II, p. 12). Gevraagd nog iets meer te vertellen over uw geloofsbeleving, komt ze niet verder dan te melden dat ze veranderingen zag bij u, zonder meer (CGVS M. (...) II, p. 12). In dit kader dient echter te worden opgemerkt dat, gezien jullie Iran zouden hebben verlaten omwille van dezelfde problemen en uit hoofde van dezelfde vrees voor vervolging, gezien jullie beiden een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en gezien jullie zich daarbij beroepen op dezelfde asielmotieven, redelijkerwijze van jullie kan worden verwacht dat, jullie beiden op een gedegen wijze het relaas uiteen kunnen zetten en dit kunnen stofferen met de nodige achtergrondinformatie, waarbij jullie elkaar zouden hebben geïnformeerd en het terdege zouden hebben gehad over jullie gemeenschappelijke asielmotieven; zeker voor wat betreft de kernelementen in jullie relaas, in concreto de bekering van u in Iran. Derhalve is het geenszins onredelijk om van u en uw echtgenote te verwachten dat zij de asielmotieven en dit relaas op een spontane, doorleefde, coherente en eensluidende wijze uiteen zou zetten indien deze met de werkelijkheid overeenstemden. Eens te meer ondergraaft bovenstaande vaststelling de geloofwaardigheid van uw bekering in Iran.

Voor wat betreft uw geloofspraktijk in Iran geeft u verder nog aan dat u op websites over het christendom naar antwoorden op uw vragen zocht (CGVS B. (...) II, p. 12). Op welke websites u informatie vond, kan u niet meedelen. U zegt slechts op google een zoekterm in te geven en zo resultaten te krijgen (CGVS B. (...) II, p. 12). Redelijkerwijze kan verwacht worden dat u minstens enkele namen van websites zou kunnen meedelen die u interessant vond of waarop u daadwerkelijk antwoorden op uw vragen kreeg. Dergelijke bedenkelijke verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bekering tot het christendom.

Voorts verklaart u dat u op 28 juli 2016 gedoopt werd in een Armeens Christelijke kerk in Iran (CGVS B. (...) I, p. 9) en ter staving legt u een attest voor van de prelaat van de Armeniërs van Teheran waarin zelfs staat aangegeven dat u lid was van deze geloofsgemeenschap (CGVS I B. (...) I, p. 9). In de Iraanse context is dit geheel onaannemelijk. Waarom de Armeens-Apostolische kerk van Sarkis dergelijk attest zou overhandigen aan iemand als u die ze verder niet kennen en waarmee ze zich blootstelt aan een ernstig risico op vervolging door de Iraanse autoriteiten is volstrekt onaannemelijk. U geeft overigens ook zelf aan dat Armeense geloofsgemeenschappen zich niet inlaten met het bekeren van moslims (CGVS B. (...) II, p. 7). Bovendien slaagt u er niet in een ander licht hierop te laten schijnen. U bent namelijk niet in staat aan te geven wat de naam is van de pastoor die u gedoopt heeft volgens u omdat ze hun naam niet zeggen (CGVS B. (...) II, p. 6), terwijl de naam van de prelaat gewoon op het doopattest staat. U had die persoon tot de dag van uw doopsel zelfs nog nooit gezien of gesproken en u komt niet verder dan te verklaren dat D. (...) de pastoor heeft kunnen overtuigen (CGVS B. (...) II, p. 7). Frappanter is nog uw

bewering dat de apostolische kerk een strekking van de protestanten is (CGVS B. (...) II, p. 14), terwijl deze kerk reeds werd gesticht begin vierde eeuw na Christus terwijl het protestantisme ruim twaalf eeuwen later pas zijn ontstaan kende en ze bovendien geen uitstaan hebben met elkaar. Uw bewering dat u lang gesproken hebt met D. (...) zodat u gedoopt kon worden in de Armeens-Apostolische kerk (CGVS B. (...) I, p. 7) is dan ook hoogst twijfelachtig. Dat de Armeens-Apostolische kerk in Teheran u daadwerkelijk als lid zou beschouwen en u zou gedoopt hebben is in het licht van uw gebrekkige kennis over deze kerk compleet ongeloofwaardig. Bovenstaande vaststellingen ondergraven tot slot volkomen de geloofwaardigheid van uw bekering en uw geloofspraktijk in Iran.

Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw bekering in Iran noch aan uw geloofspraktijk, wordt er evenmin geloof gehecht aan uw problemen ten gevolge van uw beweerde bekering in Iran.

De geloofwaardigheid van uw beweerde vervolging in Iran wordt nog verder ondermijnd doordat u noch uw echtgenote de huiszoeking bij u thuis, nochtans een kernelement in jullie vervolgingsrelaas, niet hebben aangehaald bij de DVZ terwijl deze huiszoeking plaatsvond in de dagen na de ontdekking van de huiskerk waarbij onder meer een bijbel werd in beslag genomen (CGVS M. (...) I, p. 19). Jullie verantwoording, namelijk dat men u er niet concreet naar gevraagd heeft alsook dat men u meedeelde dat u over de details van uw problemen later gehoord zou worden (CGVS B. (...) I, p. 21-22 & CGVS M. (...) II, p. 13) kunnen niet volstaan. Bij de DVZ werd u immers uitdrukkelijk gevraagd alle feiten weer te geven die hebben geleid tot uw vlucht (vraag 3.5) en werd u gevraagd of u nog iets wenste toe te voegen (3.8). Uw antwoorden werden u voorgelezen in het Farsi en u hebt getekend. Bovendien hebt u noch uw echtgenote bij het begin van jullie eerste persoonlijke onderhoud de huiszoeking bij u thuis aangehaald wanneer jullie gevraagd werden of jullie alle essentiële elementen hadden aangehaald (CGVS B. (...) I, p. 3 en CGVS M. (...), p. 3). Op een verzoeker om internationale bescherming rust evenwel de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem/haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de bevoegde instanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag.

Daarenboven mag het verwondering heten dat de Iraanse autoriteiten bij u thuis een bijbel in beslag hebben kunnen nemen. Immers blijkt dat u, nadat u vernam dat uw zogenaamde huiskerk was ontdekt, uw schoonvader en schoonzus de opdracht gaf om bij u thuis de nodige spullen te verzamelen met het oog op uw vlucht uit Iran (CGVS B. (...) I, p. 15 & CGVS M. (...) I, p. 13). Dat u, op het moment dat u beseft dat u omwille van uw bekering het land moet ontvluchten en omwille van die reden familieleden naar uw huis stuurt, zou nagelaten hebben uzelf de bedenking te maken om hen ook de bijbel de laten meenemen of te laten verdwijnen, is niet ernstig. Immers, indien u daadwerkelijk geen andere mogelijkheid meer zag dan het land te ontvluchten, u zelf niet meer naar uw eigen huis durfde te gaan, moet verondersteld worden dat u wel degelijk stilgestaan hebt bij de mogelijkheid dat de autoriteiten naar uw huis zouden komen. Dat u bijgevolg de aanwezige bewijsstukken zoals de bijbel niet zou laten verwijderen, is in het geheel niet in te zien.

Voor wat betreft de inval in de huiskerk, blijkt dat u zich behalve het telefoontje van T. (...), niet meer hebt geïnformeerd naar de overige leden van de huiskerk of de inval (CGVS B. (...) II, p. 15). U weet zelfs niets over H. (...) (CGVS B. (...) I, p. 16) en hebt geen contact meer gezocht met diens vrouw omdat u uw simkaart uit uw gsm verwijderd hebt (CGVS I, p. 22). Het is weinig aannemelijk dat u vandaag de dag volledig in de onmogelijkheid zou zijn om haar op een of andere manier te contacteren. U was persoonlijk bevriend met H. (...) en zijn vrouw en kende hun adres, waardoor u bijvoorbeeld iemand van uw eigen familieleden of van uw vrouw, waarmee u overigens wel nog contact heeft (CGVS B. (...) I, p. 5-6, CGVS M. (...) I, p. 5), nazicht en navraag zou kunnen laten doen aan de woning van H. (...). Bovendien is het merkwaardig dat u bijvoorbeeld niet het nummer van T. (...) hebt genoteerd vooraleer u uw sim verwijderde en dit met het oog op later contact om u te informeren over de huiskerk en uw vriend en lotgenoot H. (...). Voorts weet u niet welke instantie de overige leden heeft gearresteerd noch welke instantie de huiszoeking heeft uitgevoerd bij u thuis (CGVS B. (...) II, p. 15-16). Dat u enerzijds vreest voor uw leven doch niet concreet kan duiden welke overheidsinstantie naar u op zoek is, noch dat u in zijn algemeenheid kan duiden wie er omwille van zijn bekering in Iran gedood werd, ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van uw eigen vrees. Van een verzoeker wordt immers verwacht dat hij zich spontaan en zo volledig mogelijk informeert over concrete elementen betreffende zijn vrees. U beweert te vrezen voor uw leven omwille van uw bekering en gevraagd waarop deze vrees gebaseerd is, verwijst u naar een man die hierdoor zou zijn geëxecuteerd. Doch verdere gegevens kan u niet geven (CGVS B. (...) I, p. 15-16).

Aangezien er aan uw bekering, noch aan de door u voorgehouden problemen enig geloof kan gehecht worden, rijzen er vanzelfsprekend vragen over de omstandigheden waarop u Iran verlaten hebt. De geloofwaardigheid van het door u voorgehouden asielrelaas, uw bekering en uw vrees voor vervolging wordt nog op fundamentele wijze verder ondergraven doordat u uw land van herkomst op legale wijze, met gebruik van hun eigen paspoort en per vliegtuig hebben verlaten (CGVS B. (...) I, p. 11). Dat u, indien de autoriteiten werkelijk een inval hadden gedaan in zowel uw huiskerk als bij u thuis en u in navolging

hiervan bent onderdoken bij een vriend met de bedoeling het land te ontvluchten, alsnog het risico zouden hebben genomen om dit land op de voormelde wijze en via de internationale luchthaven van Teheran te verlaten, is manifest ongeloofwaardig. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat een (illegaal) vertrek waarbij omkoping een rol speelt, quasi onmogelijk is omdat dit erg duur en complex zou zijn vanwege de vele controles. Bovendien is het weinig ernstig dat u uw lot en dat van uw vrouw en kinderen, zomaar in handen zou gelegd hebben van een smokkelaar terwijl u niet eens concreet op de hoogte was of er een reisverbod was op uw naam (CGVS B. (...) I, p. 12).

Op basis van het geheel van bovenstaande argumenten dient geconcludeerd dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bekering tot het christendom en aan de problemen die u hierdoor heeft gekend. Dat aan uw bekering, geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van de bekering van uw echtgenote en jullie beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien jullie bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan jullie motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat jullie eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaan om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Aangezien uw bekering niet geloofwaardig is, is evenmin aannemelijk dat u echtgenote onder uw aansporingen alsnog tot een oprechte bekering gekomen is op het moment dat jullie een verzoek om internationale bescherming indienden (CGVS M. (...) I, p. 6).

Zelfs al wordt niet ontkend dat u enige basiskennis heeft over het christendom en zelfs al liet u zich in België nogmaals dopen – christelijke kennis kan via studie verworven worden, zonder dat men daadwerkelijk een oprechte christen is, en een doopsel kan ook louter formeel plaatsvinden, zonder dat er sprake is van een verinnerlijkte overtuiging – wijzen verschillende bijkomende elementen op een onoprechte bekering in België.

Dat u werd gedoopt en dat u in België naar de kerk bent gegaan, zoals uit de door u neergelegde documenten blijkt, wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat u ter staving van uw doopsel en van uw kerkgang documenten neerlegt wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Uw doopsel en kerkgang dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Bovendien mag het verwonderen dat u niet in staat blijkt de datum van uw doopsel in België mee te delen (CGVS B. (...) I, p. 5). Nochtans staat dit op het attest dat u hieromtrent ontvangen hebt en daarenboven zou verwacht worden dat u zich deze datum nog zou herinneren als nieuwe gelovige voor wie dergelijke gebeurtenis, uit een recent verleden, belangrijk zou moeten zijn.

Ook voor wat betreft uw kennis blijkt dat u naast uw kerkgang in België ook in een Duitse kerk online bijbelstudie volgt (CGVS B. (...) I, p. 5) en u legt hiervan ook twee bevestigingsattesten voor. Het is bijgevolg frappant dat u zelfs voor de parabel die u zelf het meest interessant vindt, niet kan aangeven in welke context deze parabel in de bijbel precies aan bod komt (CGVS B. (...) II, p. 9). Zoals u zelf aangeeft zijn parabellen een soort van voorbeeldverhaal waarmee Christus iets wil duidelijk maken. Van u kan dan ook verwacht worden dat u kan schetsen in welke context Jezus iets met een bepaalde parabel, zeker degene die u meest interessant vindt, wenst duidelijk te maken. Ook uw vrouw weet in deze niet te overtuigen. Ze geeft aan de titels soms niet te herinneren, maar inhoudelijk de verhalen wel te kennen (CGVS M. (...) I, p. 10). Wanneer haar vervolgens gevraagd wordt naar de parabel van het verloren schaap, haalt ze twee parabellen aan en vermengt deze tot één verhaal (CGVS M. (...) I, p. 11). Hoe dan ook is de hierboven vermelde kennis waarover u beschikt, makkelijk op te zoeken en in te studeren. Uw kennis over de godsdienst toont op zich de oprechtheid van uw geloofsbeleving dan ook niet aan. Het toont op zich louter aan dat u zich ingespannen hebt om aan religieuze kennisgaring te doen.

Dat u op uw openbaar facebookprofiel en onder uw eigen naam veelvuldig religieuze boodschappen plaatst (CGVS B. (...) I, p. 8), verandert geenszins bovenstaande bemerking. Eerst en vooral blijkt uit uw verklaringen dat u nogal willekeurig christelijke berichten plaatst gezien u zelfs uw recentst geplaatste bericht niet meer kent (CGVS B. (...) I, p. 8). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Zelf hebt u bovendien geen aanwijzingen dat uw facebookprofiel in het vizier zou zijn van de Iraanse autoriteiten (CGVS B. (...) I, p. 8). De instagrampagina van uw echtgenote is dan weer niet onder haar eigen naam en is bovendien ook volledig afgeschermd. Gelet op het hierboven geschetste opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, kan van u worden verwacht dat u deze boodschappen en foto's wist alvorens terug te keren naar Iran.

Op basis van het bovenstaande dient geconcludeerd dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bekering tot het christendom noch aan de problemen die u hierdoor gekend hebt met de Iraanse autoriteiten, noch aan de bekering van uw echtgenote.

Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering als zou een oude procedure, waarbij u in 1388 valselijk beschuldigd werd van drughandel, heropend zijn naar aanleiding van de ontdekking van uw bekering (CGVS B. (...) I, p. 15 en CGVS M. (...) I, p. 14). Dat u per email het dossiernummer en de grafsteen van M. (...) overmaakt, verandert hier niets aan. Dit kan eender welk nummer zijn en uit niets blijkt dat het daadwerkelijk betrekking heeft op een juridische procedure waarin u jaren geleden betrokken was. Ook uit de foto van de grafsteen blijkt niet dat M. (...) zou geëxecuteerd zijn noch dat dit gerelateerd is aan de desbetreffende juridische procedure. Bovendien heeft u nadien nog jaren in Iran verbleven. Uit dit feit kan dan ook bezwaarlijk bij terugkeer naar Iran een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade worden geput.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, zijn aan het administratief dossier gevoegd.

Er werd tevens rekening gehouden met jullie opmerkingen en deze van uw advocaat. Daar waar er mogelijk onduidelijkheid rees voor wat betreft de vertaling van religieuze terminologie in het tweede persoonlijk onderhoud werd de vraag geherformuleerd. Bovendien hebben u noch uw echtgenote naar aanleiding van het tweede persoonlijk onderhoud nadien opmerkingen overgemaakt.

Voor wat betreft documenten die u voorlegt en die nog niet werden besproken dient opgemerkt dat de shenasnameh van uzelf, uw echtgenote en uw twee kinderen alsook de fotokopieën van de eerste pagina's uit jullie paspoort en jullie huwelijksakte slechts aantonen wat jullie identiteit, nationaliteit en gezinssamenstelling is hetgeen niet betwist wordt. Ook het overlijden van uw zus dat u aantoon met de overlijdensakte wordt niet betwist. Voor wat betreft de medische attesten die u voorlegt betreffende uw behandeling bij een psychiater, een hartspecialist en een huidspecialist wordt niet betwist dat u aan psychische problemen lijdt noch dat u aan hartproblemen lijdt of dat u een huidonderzoek nodig had, doch de attesten geven geen uitsluitel betreffende de oorzaak of oorzaken van deze problemen en kunnen de waarachtigheid van uw asielaas bijgevolg ook niet onderschrijven. In alle redelijkheid kan gesteld worden dat, zelfs al heeft u te kampen met bepaalde mentale problemen, dit geenszins volstaat als verschoningsgrond van de vastgestelde lacunaire verklaringen en inconsistentie in uw relaas, die betrekking hebben op kernelementen in uw relaas. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat een attest van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid een weergave van een bepaald ziektebeeld bevat dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Dergelijke attesten geven echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en kunnen bijgevolg de geloofwaardigheid van jullie relaas niet herstellen. Het emailbericht van de genaamde Charlotte B. (...) zegt u niets en blijkt op basis van de inhoud ook niet over u te gaan maar slaat op van een andere verzoeker om internationale bescherming. Deze kan en dient dan ook buiten beschouwing te worden gelaten voor wat betreft de beoordeling van uw vrees.

Voor wat betreft de medisch-psychische documenten van uw zoon, namelijk de bewijzen van consultaties van uw zoon bij kinderpsychiater Claire Van Daele en bij kinderpsychiater Manon De Ruelle blijkt slechts dat uw zoon op consultatie geweest. In deze stukken wordt niet geconcretiseerd van welke aard deze problemen zouden zijn, noch op welke wijze de psychologe die dit attest opstelde tot deze conclusies kwam. Voor wat betreft de medisch psychische documenten van uw dochter blijkt dat uw dochter op 10 maart 2021, op 24 maart 2021 en op consultatie geweest is bij psychiater Claire David.

Daarnaast dient er worden vastgesteld dat uw medische en psychologische problemen en die van uw gezinsleden op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980."

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de: "schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de schending van artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang

tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 1, sectie A, §2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951, evenals van de gegrondheid en de wettelijkheid van de beslissingen betreffende de hoedanigheid van vluchteling en de status van subsidiaire bescherming, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van verzorgs- en zorgvuldigheid, van artikel 3 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens”.

Verzoekende partijen gaan vooreerst in op de geheugenproblemen van verzoeker. Zij voeren aan:
“Overwegende dat verzoeker vanaf het begin van zijn verhoor, met een medisch attest ter staving, heeft gesteld dat hij geheugenproblemen had.

Het medisch attest van verzoeker bevestigde deze diagnose.

De wederpartij betoogde echter dat noch verzoeker noch zijn raadsman tijdens de hoorzitting melding hadden gemaakt van problemen.

Dat zij echter geen melding hoefden te maken van enig probleem in dit verband.

Aangezien verzoeker genoemd certificaat had overgelegd, waren zijn geheugenproblemen en zijn benaderingen gerechtvaardigd, zonder dat hij er telkens opnieuw naar hoefde te verwijzen.

Vervolgens betoogt de wederpartij dat het medisch attest niets zegt over de ernst van verzoekers ziekte en over de oorsprong van de geheugenproblemen.

Het staat evenwel niet aan de verzoekers om zich uit te spreken over de inhoud van het door de arts afgegeven medisch attest.

Dat, indien de wederpartij meent nadere informatie te moeten inwinnen, het aan haar staat daarom te verzoeken, quod non.

Dat de wederpartij bovendien, indien zij de medische vaststellingen van de arts wenst te betwisten, haar stellingen dient te onderbouwen met andere stukken of een tegengesteld medisch advies, quod non nogmaals.

Dat het hier volstaat om een medische verklaring ongegrond en in alle richtingen aan te vechten.

Het is duidelijk dat verzoeker de nodige stukken heeft overgelegd om aan te tonen dat hij geheugenproblemen heeft, die door de wederpartij niet op nuttige wijze worden betwist.”

Verzoekende partijen gaan verder in op de vertaling. Dienaangaande doen zij gelden:

“Overwegende dat zowel verzoeker als zijn raadsman tijdens de hoorzitting herhaaldelijk hebben gewezen op moeilijkheden bij de vertaling van zijn verklaringen.

Ondanks deze opmerkingen zette de tolk zijn werk voort en bleef hij deelnemen aan de hoorzitting.

Bijgevolg moet alleen al op deze grond worden vastgesteld dat de bestreden beschikking niet naar behoren met redenen kan worden omkleed, met name omdat deze is gebaseerd op de verklaringen van verzoeker, die zij, ondanks de vertaalproblemen die aan het licht zijn gekomen, als tegenstrijdig of ongeloofwaardig beschouwt.

Dat deze vaststelling op zich volstaat om de nietigverklaring van de bestreden beslissingen en de verwijzing van de zaak naar de wederpartij te rechtvaardigen, zodat verzoekers kunnen worden gehoord in aanwezigheid van een tolk die hun woorden getrouw vertaalt.”

Verder gaan verzoekende partijen in op het verwijt dat zij na aankomst in Europa talmden alvorens zij een verzoek om internationale bescherming deden. In dit kader stellen zij:

“Overwegende dat de wederpartij verzoekers ook verwijt dat zij een week na hun aankomst op het grondgebied van de Europese Unie, in casu Italië, hebben gewacht alvorens hun asielverzoek in België in te dienen

Uit een dergelijk argument kan echter geen conclusie worden getrokken.

Dat een periode van een week normaal lijkt voor de indiening van een asielaanvraag.

Dat de verzoekers van plan waren naar CANADA te gaan om hun asielverzoek in te dienen.

Dat zij vanaf het moment dat zij het Iraanse grondgebied verlieten, beschermd waren en er dus geen belang bij hadden hun aanvraag te overhaasten.

Hoe dan ook, ook in dit geval kan de wederpartij geen enkel argument aan deze vaststelling ontleen.”

Met betrekking tot hun paspoorten, geven verzoekende partijen verder aan:

“Overwegende dat de wederpartij van mening is dat verzoekers niet geloofwaardig zijn wanneer zij verklaren dat de smokkelaar hun paspoorten heeft bewaard en dat zij niet kunnen verklaren hoe hij hen naar CANADA heeft gebracht.

Het is de tegenpartij echter niet onbekend dat het gebruikelijk is dat smokkelaars paspoorten bewaren, vaak voor criminele doeleinden, wanneer deze door de migranten aan hen worden overhandigd.

Bovendien lijkt het duidelijk dat de smokkelaar niet van plan was ze naar CANADA te brengen, en dat hij ze daarom in BRUSSEL heeft achtergelaten.

Dat ze misbruikt werden door de smokkelaar.

Dat verzoekers niet kunnen aangeven hoe de smokkelaar hen naar CANADA heeft kunnen brengen, lijkt derhalve gerechtvaardigd.

Wat het tijdstip betreft waarop verzoekers hun paspoort aan de smokkelaar hebben toevertrouwd, zij erop gewezen dat dit voor de vrees van verzoekers van weinig belang is.

Hoe dan ook is het feit dat ZWITSERLAND in de SCHENGEN-zone ligt, geen beletsel voor willekeurige identiteitscontroles zoals voor verzoekers.

Bovendien is het onjuist te stellen dat verzoekers hun paspoort voor de wederpartij wilden verbergen.

Indien dit het geval was geweest, zouden zij niet alle informatie hebben verstrekt waarover zij beschikten, en met name de kopie van de eerste bladzijde van hun respectieve paspoorten, wetende dat zij alle informatie in het paspoort alleen uit deze fotokopie konden halen.

In werkelijkheid houdt het argument van de wederpartij geen stand bij analyse van het dossier.

Hetzelfde geldt voor de stelling van de wederpartij dat verzoekers, anders dan zij hebben verklaard, geen gebruik hebben gemaakt van de diensten van een smokkelaar.

Dat, nogmaals, moet worden vastgesteld dat deze bewering ongegrond is.

Het is ook moeilijk te begrijpen welk argument de wederpartij aan een dergelijke verklaring wil ontleen.

Daarom hebben verzoekers in dit verband geen grieven.”

Verzoekende partijen gaan vervolgens in op het gegeven dat verzoeker, wegens zijn bekering tot het protestantisme, als afvallige zal worden beschouwd. In dit kader wijzen zij op en citeren zij uit algemene informatie inzake de strenge straffen op afvalligheid van de islam (apostasie) en de situatie voor christenen in Iran. Vervolgens betogen zij, inzake hun concrete situatie:

“Overwegende dat verzoeker in het kader van zijn asielerzoek heeft verklaard dat hij zich tot het christendom had bekeerd toen hij nog in Iran verbleef en dat beide verzoekers vervolgens in de Iraanse kerk te Brussel zijn gedoopt.

Dat verzoeker van zijn kant een certificaat had overhandigd waarin zijn bekering tot de Armeense kerk in TEHERAN werd bevestigd.

Dat de wederpartij aanvoert dat het betwistbaar is dat aan verzoeker een doopbewijs is overhandigd waarop de naam van de prelaat van de kerk voorkomt en dat dit in strijd is met zijn anonimiteit die bedoeld is om zijn veiligheid te waarborgen.

Dat in dit verband dit Gerecht rekening zal houden met het feit dat de Armeense prelaat van TEHERAN een INSTAGRAM-account heeft...

Dat redelijkerwijs niet gezegd kan worden dat dit Instagram account talrijke foto's bevat...

(...)

Ter vervollediging: ze hebben ook een twitter-account en een Facebookaccount.

Terwijl de verzoeker door deze kerk wou laten dopen om zijn bekering te formaliseren.

Dat hij daarna, samen met verzoekster, deelnam aan occulte diensten, die later zullen worden besproken. Overwegende dat verzoekers ook een attest van de pastoor van de Iraanse Kerk van Brussel hebben bijgevoegd.

(...)

Dat uit dit certificaat blijkt dat de verzoekers zich duidelijk tot het christendom hebben bekeerd.

Dat verzoeker tijdens zijn hoorzitting bij het CGVS heeft aangegeven dat na een woordenwisseling op de parkeerplaats van zijn woning in Iran en de tussenkomst van D. (...), zijn buurman.

Dat in die tijd verzoeker voor het eerst met het christendom werd geconfronteerd.

Dat verzoeker na deze eerste ontmoeting in contact is gebleven met D.M. (...), die hem geleidelijk voor het christendom heeft opengesteld.

Dat verzoeker in het christendom een godsdienst zag waarin vergeving een overheersende plaats had, terwijl hij in de islam een overheersende plaats zag voor wraak.

Dat deze benadering van het christendom de verzoeker aantrok, die zich vervolgens door deze godsdienst geroepen voelde.

Dat hij het niet onmiddellijk aan zijn vrouw heeft verteld, gezien de represailles die in IRAN tegen afvalligen worden genomen.

Dat verzoeker pas na enkele maanden, toen zijn geloofsovertuiging dieper in hem was geworteld, de keuze heeft gemaakt om dit te vertellen aan de verzoekster.

Om die reden kent verzoekster de precieze datum van zijn bekering niet.

Verzoeker vernam ook dat zijn vriend, H. (...), zich vóór hem tot het christendom had bekeerd.

Dat het voor hem was dat verzoeker de van D. (...) ontvangen religieuze informatie opende.

Dat het niet ging om pakjes, zoals ten onrechte is vertaald (verzoeker verwijst in dit verband naar het tweede tak van zijn verzoekschrift), maar om VIBER berichten.

Het voordeel van dit berichtensysteem is dat de berichten, zodra zij door de ontvanger zijn gelezen, automatisch worden gewist en van de mobiele telefoon verdwijnen.

Dat derhalve zowel D. (...) als verzoeker beschermende maatregelen hebben genomen met betrekking tot de uitgewisselde religieuze inhoud.

Dat als H. (...) in staat was om een bericht te lezen, het alleen per ongeluk was.

Dat verzoeker dacht dat hij het bericht kon openen en lezen zonder de aandacht te trekken.

Voor zover het niet om een "pakket" gaat, lijkt het op deze overwegingen gebaseerde bestreden besluit kennelijk ongemotiveerd en dus in strijd met de in het middel genoemde bepalingen.

Overwegende dat het in dit stadium van belang is eraan te herinneren dat de wederpartij de door verzoekers ondernomen stappen niet betwist, en met name het feit dat zij catechismuslessen hebben gevolgd, dat hij zich officieel heeft bekeerd, dat hij vaak naar de kerk gaat, enz.

Dat de procedurele gids van de UNHCR met betrekking tot godsdienst bepaalt dat (...)."

Verzoekende partijen gaan vervolgens in op de huiskerkbezoeken in Iran. Zij voeren aan:

"Overwegende dat verzoeker en zijn raadsman herhaaldelijk hebben gewezen op de moeilijkheden die zij hebben ondervonden met de vertaler die tijdens de hoorzittingen zijn woorden niet correct heeft vertaald. De verwarring over het tijdstip waarop verzoeker in IRAN naar de kerk is gegaan, getuigt van deze verwarring.

Dat verzoeker naar de kerk is gegaan vanaf het Perzisch Nieuwjaar, dat dit jaar op 21 maart werd gevierd.

Dat de verwarring is ontstaan door deze vertaalfout.

Dat verzoeker niet naar de kerk ging vanaf de derde of vierde maand van 1395, maar vanaf het nieuwe jaar, d.w.z. de overgang van 1394 naar 1395.

Dat hij dan verzoekster in vertrouwen zal nemen, zoals hierboven uiteengezet, om haar zo goed mogelijk te beschermen.

De wederpartij betwist verzoekers' deelname aan deze diensten enkel op basis van de vertaalfouten van de tolk die bij hun hoorzittingen aanwezig was.

Dat de gehouden diensten aan het zicht waren onttrokken en telkens in andere gebouwen werden gehouden om niet door de Iraanse autoriteiten te worden ontdekt.

Dat verzoeker na het ongeval van verzoekster en hun kind ook regelmatig naar de kerk was gegaan om voor hen te bidden.

Alleen al het feit dat de verzoeker de genezing van zijn verwanten aan God toeschrijft, ongeacht wat de andere partij zegt, toont het belang van zijn geloof aan.

Dat, hoewel de wederpartij het tegendeel kan beweren en kan beweren dat de genezing uitsluitend aan de wetenschap te danken is, het in feite een diepe overtuiging van de verzoeker is, die het resultaat is van zijn overtuigingen."

Betreffende de huiszoeking en hun vlucht uit Iran, geven verzoekende partijen aan:

"Overwegende dat verzoekers van mening waren dat zij niet konden blijven leven door een dergelijk risico te nemen.

Vervolgens hebben zij stappen ondernomen om een paspoort en een visum te verkrijgen, nog voordat de Iraanse autoriteiten naar hen op zoek waren.

Dat zij vervolgens in allerijl hun huis moesten ontvluchten om een toevluchtsoord te vinden, aanvankelijk in OURMIA.

Dat op dat moment de huiszoeking plaatsvond en dat er een bijbel in hun huis werd gevonden.

Dat verzoekers deze informatie niet met de vreemdelingendienst hebben kunnen delen omdat de toen aanwezige tolk hen de mond heeft gesnoerd en zij er pas tijdens hun hoorzitting met de wederpartij over hebben kunnen praten.

Dat toen zij naar OURMIA vertrokken, zij dit in allerijl moesten doen en zij slechts een kleine tas konden meenemen.

Dat zij alles ter plaatse in de steek hebben gelaten en dat de leden van hun familie die zij daarna hebben gestuurd, ook in haast hebben gehandeld om een maximum aan informatie te verbergen.

Dat na hun vlucht naar OURMIA, en toen ze hoorden van de zoektocht, vlogen ze snel het land uit.

Dat de wederpartij verbaasd is dat verzoekers na de huiszoeking via de luchthaven konden vluchten.

Het is echter noodzakelijk de feitelijke omstandigheden van deze gebeurtenis in aanmerking te nemen.

De Iraanse autoriteiten beschikken niet over een geïntegreerd databankstelsel waarin registers van gezochte personen worden bijgehouden, zoals het geval is in België of Europa, waar de computersystemen meer ontwikkeld en efficiënter lijken te zijn.

Dat verzoekers alleen om die reden de grens konden overschrijden zonder door de Iraanse autoriteiten te worden lastiggevallen."

Verzoekende partijen gaan voorts in op hun activiteiten op de sociale media. Hieromtrent stellen zij:

"Overwegende dat het onbetwistbaar is dat verzoekers zich tot het christendom hebben bekeerd.

*Dat zij, om deze omzetting aan te tonen, talrijke documenten van zowel Iran als België hebben overgelegd.
Dat zij ook talrijke foto's en berichten van religieuze aard op hun FACEBOOK profiel hebben geplaatst.
Dat deze foto's en berichten voor iedereen toegankelijk zijn.
Dat het argument van de wederpartij derhalve niet kan worden aanvaard wanneer zij stelt dat het om opportunistische publicaties gaat en dat de Iraanse autoriteiten er hoe dan ook geen aandacht aan besteden.
dat verzoekers een groot aantal berichten op hun Facebook-account hadden geplaatst.
Als men deze berichten bekijkt, kan men er vele reacties op zien.
Voorts zij erop gewezen dat verzoekers reeds worden gezocht door de Iraanse autoriteiten.
Om hen te vinden, analyseren ze ongetwijfeld hun Facebook-accounts.
In ieder geval hebben de aanvragers officieel aangekondigd dat zij zich tot het christendom hebben bekeerd.
In dit verband lijkt het geen twijfel dat, indien zij naar Iran terugkeren, er een reëel gevaar voor hun leven bestaat.
Het argument van de wederpartij dat de Iraanse autoriteiten niet geïnteresseerd zijn in deze publicaties is volledig ongegrond, aangezien de wederpartij geen enkele bron aanhaalt om haar bewering te staven, en wordt ook formeel tegengesproken door de objectieve informatie in de rapporten van de NGO's die bij het onderhavige verzoek zijn gevoegd.
Derhalve is het bestreden besluit, voor zover dit het tegendeel stelt, in strijd met de in het middel genoemde bepalingen.”*

Verzoekende partijen gaan verder in op de situatie in Iran. Zij betogen:

“Terwijl de situatie van politieke tegenstanders in IRAN uiterst zorgwekkend lijkt.

(...)

Dat de wederpartij redelijkerwijs niet kan ontkennen dat verzoeker een politieke tegenstander is en dat politieke tegenstanders in IRAN aan zeer zware repressie worden blootgesteld.

Dat hij derhalve het risico loopt te worden vervolgd indien hij naar zijn land van herkomst terugkeert.

Voor zover de wederpartij het tegendeel beweert, schendt zij de in het middel genoemde bepalingen.”

2.2. Verzoekende partijen vragen op basis van het voorgaande:

“- de bestreden beslissing te herzien;

- en hen aldus rechtstreeks de status van vluchteling in de zin van het Verdrag van Geneve of, ten subsidiaire titel, het subsidiaire beschermingsstatus in de zin van het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 toe te kennen;

- ten volkomen subsidiaire titel, de bestreden beslissing nietig te verklaren en het dossier voor het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen voor bijkomende onderzoeken terug te zenden”.

2.3. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog een afdruk van de instagrampagina ‘tehranprelacy’ (bijlage 3) en twee doopcertificaten (bijlage 4) bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een maatregel tot terugleiding of verwijdering, maakt de toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus vooreerst integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM, waarop verzoekende partijen waar zij gewag maken van *“artikel 3 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens”* hoogstwaarschijnlijk doelen, is dan ook niet aan de orde.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker, dit met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde psychische problemen en de vraag of en in welke mate deze in zijner hoofde bijzondere procedurele noden uitmaken, met recht wordt gemotiveerd:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u bij de dienst vreemdelingenzaken géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, doch blijkt uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde medische documenten dat u met psychische problemen en met hartproblemen kampt (notities van het persoonlijk onderhoud B.K. (...), d.d. 7 juni 2021, CGVS B. (...) I, p. 10). Er werd u bij aanvang van zowel het eerste als het tweede persoonlijk onderhoud gevraagd of u zich in staat voelde uw persoonlijk onderhoud te voeren die dag, werd u tevens meegedeeld dat u altijd om een pauze kon vragen, werd u in de loop van het persoonlijk onderhoud gevraagd of alles nog oké was en u kreeg op het einde van het onderhoud de mogelijkheid om opmerkingen te maken (CGVS B. (...) I, p. 2 & notities van het persoonlijk onderhoud van K. B. (...), d.d. 11 oktober 2021, CGVS B. (...) II, p. 2). Noch u, noch uw advocaat hebben aangetoond hoe uw hartaandoeningen of psychische klachten uw vermogen om adequate verklaringen af te leggen zouden beïnvloeden. Ook blijkt dit nergens uit de door u neergelegde medische en psychologische verslagen. Men spreekt weliswaar van herinneringsstoornissen, doch uit de attesten kan niet blijken op basis van welke onderzoeken dergelijke diagnose werd gesteld, noch geven de attesten enige informatie over de aard van deze problemen of de ernst van de problematiek. Hieruit kan aldus niet worden afgeleid dat uw mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. U toont door het louter neerleggen van deze attesten niet aan dat hij tijdens de persoonlijke onderhouds moeijikheden zou hebben gehad op cognitief niveau, laat staan dat deze moeijikheden een verklaring kunnen bieden voor het geheel van de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt bovendien dat u in staat bent om de motieven

van uw verzoek toe te lichten in een persoonlijk onderhoud. Aldus kan niet gesteld worden dat uw psychische gemoedstoestand of uw hartproblemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben op de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg kan redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

(...)

Voor wat betreft de medische attesten die u voorlegt betreffende uw behandeling bij een psychiater, een hartspecialist en een huidspecialist wordt niet betwist dat u aan psychische problemen lijdt noch dat u aan hartproblemen lijdt of dat u een huidonderzoek nodig had, doch de attesten geven geen uitsluitsel betreffende de oorzaak of oorzaken van deze problemen en kunnen de waarachtigheid van uw asielaansluiting bijgevolg ook niet onderschrijven. In alle redelijkheid kan gesteld worden dat, zelfs al heeft u te kampen met bepaalde mentale problemen, dit geenszins volstaat als verschoningsgrond van de vastgestelde lacunaire verklaringen en inconsistentie in uw aansluiting, die betrekking hebben op kernelementen in uw aansluiting. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat een attest van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid een weergave van een bepaald ziektebeeld bevat dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Dergelijke attesten geven echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en kunnen bijgevolg de geloofwaardigheid van jullie aansluiting niet herstellen.”

Verzoekende partijen slagen er geenszins in om aan de voormelde motieven afbreuk te doen. Geheel ten onrechte trachten zij immers te laten uitschijnen dat verzoeker ten gevolge van zijn psychische problematiek niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure tot internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielaansluiting daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekende partijen een verkeerde lezing doen van de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker waar zij verweerder verwijten dat deze de medische vaststellingen zoals gedaan in de door verzoeker neergelegde medische attesten ten onrechte betwist en waar zij aangeven dat verweerder naliet om dit op nuttige wijze te doen en om dit “te onderbouwen met andere stukken of een tegengesteld medisch advies”. Uit de inhoud van de bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeker blijkt namelijk nergens dat verweerder de medische problemen van verzoeker, de inhoud van de door hem ter staving van deze problemen neergelegde attesten, de hierin gestelde diagnoses en de hierin aangehaalde klachten en symptomen als foutief zou hebben beschouwd, dat verweerder deze inhoud, diagnoses, klachten en symptomen zou hebben betwist of in twijfel getrokken en/of dat verweerder deze niet zou hebben aanvaard. Wel blijkt daarbij uit de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker dat verweerder van oordeel was dat verzoekers medische klachten en symptomen, zoals deze blijken uit de door hem neergelegde medische attesten, er niet aan in de weg stonden dat van hem mocht worden verwacht dat hij zijn procedure tot internationale bescherming op een volwaardige wijze kon doorlopen, dat hij in dit kader de verschillende gehoren kon volbrengen en dat hij zijn asielaansluiting daarbij op een gedegen wijze uiteen kon zetten.

De Raad treedt verweerder in deze conclusie bij. Uit de door verzoeker neergelegde medische attesten kan, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker en zoals door verzoekende partijen niet op concrete en dienstige wijze wordt betwist, geheel niet worden afgeleid dat verzoekers psychische problemen van zulke aard zouden zijn dat deze hem ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gedegen verklaringen af te leggen. Hoewel in de betreffende attesten een aantal klachten en symptomen in hoofde van verzoeker worden opgesomd, waarbij er onder meer sprake is van geheugen- en concentratieproblemen en herinneringsstoornissen, blijkt uit deze attesten namelijk niet op basis van welk(e) onderzoek(en) deze klachten en symptomen werden geattesteerd. Verder spreken zij zich nergens uit over de ernst van de voormelde klachten en symptomen zoals aangegeven door verzoeker. Evenmin spreken zij zich nader uit over de mogelijke invloed hiervan op verzoekers dagdagelijkse functioneren. Verder wordt hierin niets gesteld inzake verzoekers vermogen om deel te nemen aan de procedure internationale bescherming, om in dit kader een persoonlijk onderhoud te volbrengen en om daarbij accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in zijn verzoek om internationale bescherming. Nergens in de attesten wordt aldus aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de zelfverkleerde problemen van verzoeker een deelname in zijner hoofde aan de procedure internationale bescherming zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen of bemoeilijken.

Verzoekende partijen zelf laten daarenboven na om omtrent het voorgaande zelf ook maar enige verdere, nuttige, concrete en gefundeerde duiding te verstrekken. Zij tonen niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze verzoekers voormelde problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden en/of het verloop van de verschillende onderhouden die plaatsvonden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming; laat staan dat zij zouden aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissingen.

Verzoeker zelf gaf bij de aanvang van zijn procedure daarenboven uitdrukkelijk aan dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (administratief dossier, vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ verzoeker). Uit de verklaring van de DVZ, de aldaar ingevulde vragenlijst en de notities van verzoekers persoonlijke onderhouden bij het CGVS blijkt bovendien dat het gehoor bij de DVZ en het onderhoud bij het CGVS op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Uit de inhoud van deze verklaring, vragenlijst en notities blijkt dat verzoeker tijdens zijn respectieve gesprekken bij de voormelde instanties in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Uit de voormelde stukken kan aldus niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker geen bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor bij de DVZ en nu noch verzoeker, noch diens advocaat bij het CGVS enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van de persoonlijke onderhouden aldaar. Bovendien werd, zoals verweerder met reden aanhaalt in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker, bij aanvang van zowel het eerste als het tweede persoonlijk onderhoud van verzoeker bij het CGVS gevraagd of verzoeker zich in staat voelde om het persoonlijk onderhoud te volbrengen, werd er aan verzoeker meegedeeld dat hij altijd om een pauze kon vragen, werd in de loop van het persoonlijk onderhoud gevraagd of alles nog oké was, kreeg verzoeker aan het einde van het onderhoud de kans om opmerkingen te maken en toonden noch verzoeker, noch diens advocaat concreet aan dat of op welke wijze verzoekers medische klachten zijn vermogen om adequate verklaringen af te leggen zouden (kunnen) beïnvloeden. Dit alles klemt nog des te meer nu verzoekende partijen een kopie van de notities van hun persoonlijke onderhouden bij het CGVS opvroegen en verkregen en nu zij hierover vervolgens geen verder opmerkingen formuleerden ten overstaan van het CGVS. Dit impliceert overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet dat zij worden geacht akkoord te zijn met de inhoud van de notities van deze persoonlijke onderhouden.

Dient verder te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster in het geheel niet aanvechten of betwisten waar terecht wordt gesteld dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat verzoekende partijen in het geheel niet concreet aantonen of aannemelijk maken dat er *in casu* bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseren zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duiden zij niet *in concreto* hoe dit op zijn beurt van invloed had kunnen zijn op de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissingen gedane beoordeling.

In zoverre verzoekende partijen daarnaast zouden trachten te laten uitschijnen dat de voormelde medische attesten en/of de medische attesten inzake de medische problemen van hun kinderen zouden volstaan om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werden geviseerd en vervolgd, dient verder te worden opgemerkt dat dergelijke medische attesten op zich geenszins kunnen volstaan om aan te tonen dat hun verklaringen zouden berusten op de waarheid. Dient immers te worden opgemerkt dat medische attesten geenszins een sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een (medisch) attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Volledigheidshalve kan omtrent de voormelde, door verzoekende partijen aangevoerde medische problemen in hoofde van verzoeker en van hun kinderen nog worden opgemerkt dat verzoekende partijen geheel niet aannemelijk maken dat deze medische problemen in hunner hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zouden riskeren. Evenmin tonen verzoekende partijen middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dienen te richten tot de geëigende procedure.

3.4. In de bestreden beslissingen wordt tevens geheel terecht gesteld:

“Er werd tevens rekening gehouden met jullie opmerkingen en deze van uw advocaat. Daar waar er mogelijk onduidelijkheid rees voor wat betreft de vertaling van religieuze terminologie in het tweede persoonlijk onderhoud werd de vraag geherformuleerd. Bovendien hebben u noch uw echtgenote naar aanleiding van het tweede persoonlijk onderhoud nadien opmerkingen overgemaakt.”

Verzoekende partijen slagen er geenszins in om deze motieven te ontcrachten. Waar zij opnieuw trachten te laten uitschijnen dat zich *“tijdens de hoorzitting”* van verzoeker ernstige vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan, en dit in zulke mate dat het persoonlijk onderhoud had moeten worden stopgezet en dat de bestreden beslissingen alleen om deze reden al onbehoorlijk zouden zijn gemotiveerd en zouden moeten worden vernietigd, dient immers te worden opgemerkt dat zulks hoegenaamd niet kan worden gevolgd.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen nalaten om ter zake de nodige, verdere en concrete duiding te verstrekken. Zij vergenoegen zich er immers toe op bijzonder algemene, eenvoudige, vage, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte wijze aan te geven dat verzoeker en diens advocaat *“tijdens de hoorzitting”* herhaaldelijk hebben gewezen op moeilijkheden bij de vertaling van zijn verklaringen en te laten uitschijnen dat daarom met geen van zijn gezegden nog rekening zou mogen worden gehouden. Verzoekende partijen laten in dit kader echter na om zelfs maar te preciseren tijdens welk persoonlijk onderhoud van verzoeker deze vertaalproblemen zich zouden hebben voorgedaan. Bovendien geven zij niet de minste verdere, nuttige en concrete duiding omtrent deze beweerde problemen inzake de vertaling en communicatie en tonen zij *in concreto* in het geheel niet aan dat, waar of op welke wijze deze beweerde vertaalproblemen van invloed zouden zijn geweest op de weergave van verzoekers gezegden in de notities van diens persoonlijke onderhouden bij het CGVS. Evenmin tonen zij aan dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden motiveringen en beslissingen. Verzoekende partijen kunnen met de voormelde, algemene beweringen bezwaarlijk volstaan om aan te tonen of aannemelijk maken dat zich daadwerkelijk ernstige vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens verzoekers persoonlijke onderhoud(en) bij het CGVS, en dit in zulke mate dat dit van invloed zou zijn geweest op de weergave van zijn gezegden en de inhoud van de bestreden motiveringen en beslissingen.

Dient bovendien te worden vastgesteld dat bij de aanvang van verzoekers beide persoonlijke onderhouden aan verzoeker werd gevraagd of hij de tolk begreep en aan verzoeker werd verduidelijkt dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – diende te melden (administratief dossier, notities van verzoekers eerste persoonlijk onderhoud, p.1-2; notities van verzoekers tweede persoonlijk onderhoud, p.1-2). Verzoeker gaf daarbij duidelijk aan de tolk goed te begrijpen. Zoals verzoekende partijen zelf aangeven in het voorliggende verzoekschrift en zoals eveneens terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissingen, maakten verzoeker en diens advocaat naar aanleiding van verzoekers tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS verder weliswaar melding van problemen inzake de vertaling en communicatie wanneer het ging over mogelijke onduidelijkheden bij de vertaling van religieuze termen, doch werd met deze opmerkingen terdege rekening gehouden en werden de vragen geherformuleerd (administratief dossier, notities van verzoekers tweede persoonlijk onderhoud, p.14). Ondanks dat verzoekende partijen in het voorliggende verzoekschrift beweren dat de vertaling door de tolk dermate slecht zou zijn geweest dat het onderhoud had moeten worden stopgezet of vervolgd met een andere tolk, vroeg noch verzoeker, noch diens advocaat dan ook om het onderhoud stop te zetten of om een andere tolk ter beschikking te stellen. Uit de stukken van het dossier blijkt daarenboven duidelijk dat de communicatie en vertaling bij het CGVS en gedurende de persoonlijke onderhouden van verzoeker weldegelijk op een gedegen wijze is geschied. Uit de notities van de persoonlijke onderhouden van

verzoeker kan immers worden afgeleid dat deze onderhouden op een normale wijze zijn verlopen en uit deze stukken kunnen geen ernstige problemen inzake de vertaling of communicatie worden afgeleid. Aan het einde van beide persoonlijke onderhouden, gaf verzoeker bovendien duidelijk aan de tolk en alle vragen goed te hebben begrepen (administratief dossier, notities van verzoekers eerste persoonlijk onderhoud, p.23; notities van verzoekers tweede persoonlijk onderhoud, p.17).

Derhalve is het niet ernstig dat verzoekende partijen heden plots trachten te laten uitschijnen dat zich *“tijdens de hoorzitting”* van verzoeker dermate ernstige problemen zouden hebben voorgedaan betreffende de tolk, vertaling en communicatie. Dit geldt nog des te meer nu verzoekende partijen in dit kader niet de minste opmerking formuleren inzake de vertaling en/of de communicatie tijdens de persoonlijke onderhoud van verzoekster. Nochtans werd zij gedurende haar persoonlijke onderhouden bijgestaan door dezelfde tolken als deze die verzoeker bijstonden tijdens diens persoonlijke onderhouden.

Het voorgaande klemt nog des te meer nu verzoekende partijen een kopie van de notities van hun persoonlijke onderhouden bij het CGVS opvroegen en verkregen en nu zij hierover vervolgens, zoals terecht wordt aangegeven in de bestreden beslissingen, geen verder opmerkingen formuleerden ten overstaan van het CGVS. Dit impliceert, zoals reeds hoger werd aangegeven, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, dat zij worden geacht akkoord te zijn met de inhoud van de notities van deze persoonlijke onderhouden. Derhalve kunnen zij heden bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zich tijdens één of beide persoonlijke onderhoud(en) van verzoeker dermate ernstige vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan dat de inhoud van de notities van dit/deze persoonlijke onderhoud(en) foutief zou zijn en dat hiermee geen rekening zou mogen worden gehouden.

3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.6. Verzoekende partijen stellen bij een terugkeer naar hun land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging te koesteren omwille van het gegeven dat zij zich zouden hebben bekeerd tot het christendom.

Dient in dit kader echter vooreerst te worden opgemerkt dat zowel de ernst, de oprechtheid als de geloofwaardigheid van de door verzoekende partijen aangevoerde vrees voor vervolging worden ondermijnd door hun houding en hun gedragingen na aankomst in Europa. Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Vooreerst kan erop gewezen worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. Op 27 oktober 2019 hebt u Iran immers legaal verlaten middels een visum voor Italië, bent u rechtstreeks naar daar gevlogen en hebt u daar gedurende zeven dagen verbleven alvorens op 3 november 2019 naar België te komen (CGVS B. (...) I, p. 11 & Verklaring DVZ B.K. (...)d.d. 8 oktober 2020, vraag 37) zonder dat u in Italië een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend (CGVS B. (...) I, p. 13). Ter verantwoording voor uw nalaten in Italië een verzoek om internationale bescherming in te dienen, stelt u dat u met de smokkelaar had afgesproken dat hij jullie naar Canada zou brengen en dat u daarvoor eerst naar België diende te komen (CGVS B. (...) I, p. 13 & notities van het persoonlijk onderhoud K. M. (...), d.d. 7 juni 2021, CGVS M. (...) I, p. 12). Uw verantwoording is echter niet afdoende aangezien er redelijkerwijze van wordt uitgegaan dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Door eenvoudigweg te herhalen dat zij naar Canada wilden en door boudweg te ontkennen dat het talmen alvorens het indienen van een verzoek om internationale bescherming een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid, doen zij aan deze motieven namelijk op generlei wijze afbreuk. Bovendien dient te

worden vastgesteld dat verzoekende partijen ook na aankomst in België nog meer dan drie weken draalden alvorens zij uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming indienden. Redelijkerwijze kan immers weldegelijk worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekende partijen nalieten dit te doen in Italië, zulks slechts deden nadat zij naar België reisden en aldus talmden alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in hunner hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor hun algehele geloofwaardigheid.

Zowel de algehele geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partijen als de geloofwaardigheid van hun concrete asielmotieven worden bovendien ondermijnd doordat zij nalieten hun volledige, originele paspoort neer te leggen en doordat zij over het verlies van deze documenten en hun reisweg tegenstrijdige, inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd. In dit kader wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Bovendien kunnen ook vragen worden gesteld bij uw verklaringen betreffende het ontvreemden van uw paspoort door uw smokkelaar. Uw paspoort is namelijk bij uitstek een document dat zowel uw identiteit en nationaliteit alsook uw eerdere plaatsen van verblijf toont en is bijgevolg een uiterst waardevol document in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Van een verzoeker wordt dan ook verwacht dat hij/zij, indien hij/ zij hiertoe in de mogelijkheid is, dergelijk document voorlegt. Uw verklaringen als zou uw paspoort ingehouden zijn door de smokkelaar die u van Italië naar België bracht (CGVS B. (...) I, p. 10), missen echter redelijkheid. Het paspoort met nummer N50042733, geldig tot 7 september 2024, stond op uw eigen naam en bevatte een geldig Schengenvisum voor Italië (ITA040684189) geldig tot 5 november 2019. Hierdoor stond het u vrij om tot die datum te reizen binnen de Schengenzone waartoe ook België behoort. Uw verklaringen als zou u met de smokkelaar afgesproken hebben dat hij u eerst naar Europa en dan naar Canada zou brengen zijn namelijk weinig aannemelijk. Immers kan niet ingezien worden hoe die smokkelaar er in België in zou slagen u van hieruit naar Canada te krijgen middels uw Iraans paspoort en zelf kan u hierover evenmin een valabele verklaring geven (CGVS B. (...) I, p. 11). Het is dan ook verwonderlijk dat u een beroep zou hebben gedaan op de diensten van een smokkelaar om u van Italië naar België te brengen, te meer u hier in België vrienden had en u bovendien al eerder in België geweest bent (CGVS M. (...) I, p. 9). Daarnaast dient vastgesteld dat uw verklaringen over de omstandigheden waarop u uw paspoort aan de smokkelaar bent kwijtgeraakt, weinig consistent zijn. Tijdens uw onderhoud op de DVZ verklaart u hierover dat uw paspoort werd afgenomen door de smokkelaar in Milaan (Verklaring DVZ d.d. 8 januari 2020, vraag 8) terwijl u bij uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS aangeeft dat uw paspoort door de smokkelaar werd meegenomen bij aankomst in België, dat hij het heeft meegenomen toen u in Brussel was (CGVS B. (...) I, p. 10). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen bij de DVZ, wijzigt u uw verklaring en stelt u dat u uw paspoort diende af te geven op het moment dat u bij de smokkelaar in de wagen stapte in Milaan en dat de smokkelaar het paspoort diende te tonen bij een controle aan de grens tussen Zwitserland en Italië (CGVS B. (...) I, p. 10) waarna u het paspoort niet meer hebt teruggekregen. Uw verklaring voor de tegenstrijdigheid kan echter niet worden weerhouden. Ook is het weinig waarschijnlijk dat u aan eender welke grens met Zwitserland werd onderworpen aan een grenscontrole daar zowel Italië, Duitsland als Zwitserland tot de Schengenzone behoren waarin het principe van vrij verkeer van personen en goederen toegepast wordt. Bovendien kan u niet overtuigen dat u alsnog uitzonderlijk aan een grenscontrole zou zijn onderworpen. Zo kan u niet meedelen aan wie uw paspoort dan getoond moest worden bij de grenscontrole en hebt u er ook geen verdere vragen over gesteld terwijl u desalniettemin niet begreep wat er op dat moment gebeurde (CGVS B. (...) II, p. 8). Daarnaast blijkt u tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS frappant genoeg niet meer in staat mee te delen dat de grenscontrole plaatsvond tussen Zwitserland en Italië (CGVS B. (...) II, p. 8). Dit is hoogst merkwaardig aangezien men zou verwachten dat u, op de vlucht, met een geldig Schengenvisum in uw paspoort en onderweg naar Canada, wel degelijk aan uw smokkelaar zou vragen wie, waar en waarom men uw eigen paspoort wenste te controleren. Ook uw echtgenote, die bij de DVZ eveneens aangaf dat haar paspoort door de smokkelaar werd afgenomen in Milaan (Vragenlijst DVZ, vraag 28) en bij haar tweede onderhoud eveneens weinig consistent niet kan aangeven bij welke grens jullie paspoorten werden gecontroleerd (notities van het persoonlijk onderhoud K. M. (...), d.d. 11 oktober 2021, CGVS M. (...) II, p. 5), weet evenmin wat de reden van de controle was (CGVS M. (...) II, p. 6). Bijgevolg is het op basis van bovenstaande weinig geloofwaardig dat een smokkelaar uw paspoort heeft ontvreemd ergens tussen Milaan en België.

Aangezien niet kan worden ingezien dat u daadwerkelijk een beroep gedaan hebt op een smokkelaar om u van Italië naar België te brengen en die hierbij uw paspoort heeft ontvreemd, rijst het vermoeden dat u moedwillig uw paspoort tracht achter te houden voor de Belgische asielinstanties, terwijl op een verzoeker

de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissarisgeneraal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet). Het moedwillig achterhouden van documenten strookt niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. De bevoegde asielinstanties mogen namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien waarom u, die beweert te vrezen voor uw leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die uw verklaringen kunnen staven, achterhoudt. Het gegeven dat u doelbewust de documenten achtergehouden hebt, dit teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt betreffende de door u aangehaalde asielmotieven, het brengt ook uw algehele geloofwaardigheid in het gedrang.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Waar zij beweren dat het gangbare praktijk zou zijn dat smokkelaars paspoorten afnemen, dat zij de personen die beroep op hen doen misbruiken en dat zij deze personen in het geheel niet inlichten over hun reis, alsmede waar zij doen gelden dat zich binnen de Schengenzone weldegelijk en op willekeurige wijze grenscontroles voordoen, dient te worden opgemerkt dat verzoekende partijen deze blote beweringen op generlei wijze staven of onderbouwen. Verder is het ook rekening houdende met deze beweringen niet aannemelijk dat verzoekende partijen zich niet zouden hebben bevroegd en niet over de minste informatie zouden hebben beschikt over de wijze waarop de smokkelaar in kwestie hen naar hun bestemming zou brengen. Ook indien de smokkelaar in kwestie zinnens was om hen om de tuin te leiden, hun paspoorten in te houden en hen in de steek te laten en achter te laten in Europa, kon immers worden verwacht dat deze hen de nodige, eventueel valse informatie zou hebben verstrekt om hen gerust te stellen. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat de houding van de smokkelaar in het licht van de beweringen van verzoekende partijen kennelijk ongeloofwaardig is. Aangezien verzoekende partijen hun paspoort reeds in Milaan aan deze smokkelaar zouden hebben overhandigd, kan, zo deze smokkelaar dan toch zinnens was om hen achter te laten en in acht genomen dat verzoekende partijen zelf aanvoeren dat het risico op grenscontroles voorhanden was, niet worden ingezien waarom deze smokkelaar zich vervolgens nog de moeite zou hebben getroost om hen naar Brussel te brengen en zichzelf in dit kader zou hebben blootgesteld aan het ernstige risico om in het gezelschap van twee migranten te worden betrapt en om te worden vervolgd wegens mensensmokkel. Daarenboven bieden verzoekende partijen met deze uitleg niet de minste verklaring voor de vaststelling dat zij beide kennelijk tegenstrijdige, inconsistente en onaannemelijke verklaringen aflegden omtrent de plaats en het ogenblik waarop hun paspoort door de smokkelaar zou zijn ingehouden en omtrent de grenscontrole waaraan zij zouden zijn onderworpen onderweg tussen Italië en België. Gelet op het feit dat zij hun originele en volledige paspoorten niet neerleggen en dat zij kennelijk tegenstrijdige, inconsistente en onaannemelijke verklaringen aflegden over het verlies van deze documenten en hun reisweg, dient te worden besloten dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij hun land van herkomst op de door hen geschetste wijze en met de hulp van een smokkelaar zouden hebben verlaten. Eveneens kan op deze basis samen met verweerder worden aangenomen dat verzoekende partijen hun paspoorten moedwillig achterhouden teneinde de inhoud hiervan te verbergen voor de Belgische asielinstanties, hetgeen een frappante inbreuk vormt op de op hen rustende medewerkingsplicht en zowel de algehele geloofwaardigheid van hun gezegden als de geloofwaardigheid van hun concrete asielmotieven danig ondergraaft.

Van verzoekende partijen kan, als verzoekers om internationale bescherming die beweren zich te hebben bekeerd en die beweren omwille van deze bekering problemen te hebben gekend en te worden gevisieerd, verder verwacht worden dat zij kunnen uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, wat hen ertoe bracht zich af te wenden van de islam, alsook wat de persoonlijke betekenis van hun bekering en van hun nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Tevens kan van hen worden verwacht dat zij, gelet op de aangevoerde bekering, activiteiten, problemen en vrees, gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van hun algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, voor zover van toepassing, van hun kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer daar zij afkomstig zijn uit een land waar de bekering tot een andere dan de in dit land algemeen gangbare geloofsovertuiging strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar zijn en ingrijpende en verstreckende gevolgen met zich kunnen brengen.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen vooreerst met recht gemotiveerd:

“Zo roept de snelheid waarmee u zich heeft bekeerd tot een andere godsdienst, ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis in een mensenleven. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Uit uw verklaringen komt naar voor dat u voorafgaand aan uw bekering tot het christendom al enige tijd ongelovig was. Meer nog, u had een afkeer van de islam waardoor u woede voelde, opvliegend en wraakbelust was (CGVS B. (...) I, p. 16). Het mag dan ook verwonderen dat u in de winter van 1393, naar aanleiding van een eerder banale ruzie over een parkeerplaats in uw residentie plots een vonk zou gevoeld hebben die u heeft aangetrokken tot het christendom (CGVS B. (...) I, p. 16), te meer deze vonk slechts voortkwam uit het feit dat een buurman van u, D.M. (...), die zelf Armeens christen is, u vertelde dat u moest vergeven, hetgeen een nogal algemeen religieus concept is dat tevens in de islam voorkomt. Het is in het licht van uw diepe afkeer voor de islam, dan ook weinig overtuigd dat u zich hierdoor door de christelijke god zou geroepen voelen (CGVS B. (...) I, p. 17) te meer uw eigen echtgenote nota bene u daarvoor en naar aanleiding van dezelfde banale ruzie had aangeraden om de man te vergeven (CGVS M. (...) I, p. 15).

Bovendien slaagt u er niet in deze vonk te concretiseren. U komt immers niet verder dat de vonk heel vaag en algemeen te omschrijven als een aangenaam gevoel dat op dat moment in uw hoofd groeide, een gevoel dat Jezus zijn hand naar u toe bracht (CGVS B. (...) II, p. 11) en bijkomend gevraagd om het aangename van dat gevoel dan te omschrijven, geeft u aan dat u dit niet in woorden kan uitleggen (CGVS B. (...) II, p. 11). U komt niet verder dan dat gevoel te koppelen aan Jezus Christus omdat het volgens u de keuze van Jezus zelf was (CGVS B. (...) II, p. 11).

Evenmin slaagt u erin mee te delen welke Bijbelse tekst D. (...) u als eerste doorstuurde. U weet enkel heel vaag weer te geven dat deze over vergeven ging (CGVS B. (...) II, p. 12). Nochtans moet deze tekst bijgedragen hebben tot de vonk die u voelde, waardoor redelijkerwijze verwacht kan worden dat u inhoudelijk kan schetsen welke tekst over vergeven uw interesse heeft gewekt. Immers is, zoals aangehaald, vergeven een religieus concept dat niet enkel in het christendom, maar bijvoorbeeld ook in de islam voorkomt. Het spreekt voor zich dat uit dergelijke wel zeer korte beschrijvingen van een toch wel ingrijpende gebeurtenis weinig overtuigingskracht spreekt. Uw zeer rudimentaire en algemene bewoordingen geven uw verklaringen dan ook een weinig doorleefd karakter, wat uw bekeringsproces onaannemelijk maakt.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Zij vergenoegen zich er immers toe eenvoudigweg te herhalen dat verzoeker op de aangegeven manier, met name na een woordenwisseling op de parkeerplaats van zijn woning en de tussenkomst van D. en omdat hij door de vergeving in het christendom werd geraakt, zou zijn aangetrokken tot het christendom. Met deze loutere, bovendien bijzonder algemene, herhaling van het door hen aangevoerde relaas inzake verzoekers bekering, doen verzoekende partijen op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, inzake dit relaas gedane vaststellingen. Derhalve blijven deze vaststellingen onverminderd gehandhaafd.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

“Voorts roepen ook uw verklaringen over D.M. (...), die uw buurman en een Armeens Christen was, de nodige vragen op. Zo is het gezien de Iraanse context verwonderlijk dat D. (...) u christelijk geïnspireerde berichten met duidelijk herkenbare christelijk symbolen zou hebben verstuurd (CGVS B. (...) I, p. 17) en is het nog minder waarschijnlijk dat u dergelijke berichten dermate onvoorzichtig zou geopend hebben in het bijzijn van anderen, in casu H. (...) waarvan u tot dan toe helemaal niet wist dat hij bekeerd was (CGVS B. (...) I, p. 20-21). Immers kon u voorzien hebben dat het bericht van D. (...), zo hij het daadwerkelijk zou verstuurd hebben, mogelijk een christelijke inslag zou hebben. Bijgevolg kan moeilijk ingezien worden dat u in de Iraanse context het bericht van D. (...) zou geopend hebben in het bijzijn van een derde. Redelijkerwijze zou u gewacht kunnen hebben om het bericht te openen of zou u zich er minstens van vergewist hebben dat niemand kon zien dat u dergelijke berichten kreeg doorgestuurd.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om aan deze motieven afbreuk te doen. Waar zij alluderen op een vertaalfout een aangeven dat het niet om pakketjes maar om berichten ging, dient te worden opgemerkt dat zij een foutieve lezing doen van de bestreden beslissing. Hierin is namelijk weldegelijk, duidelijk en herhaald sprake van berichten. Waar verzoekende partijen erop wijzen dat de betreffende berichten werden verstuurd via Viber, een beveiligde applicatie die de berichten na lezing automatisch wist, dient verder te worden opgemerkt dat dit de vaststelling enkel maar merkwaardiger maakt dat verzoeker ervoor zou hebben geopteerd om het betreffende bericht te openen op een dermate onvoorzichtige wijze en in het bijzijn van H. Dat verzoeker zich enerzijds wel de moeite zou hebben getroost om voor zijn communicatie met D. gebruik te maken van een beveiligde berichten-applicatie doch anderzijds zich dermate onvoorzichtig zou hebben opgesteld en niet zou hebben gewacht tot hij alleen was alvorens het betreffende bericht te openen, is geheel niet geloofwaardig.

Het voormelde klemt nog des te meer nu inzake het voormelde bericht in de bestreden beslissingen op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd:

“Het is overigens frappant dat u niet kan aangeven wat er precies in het christelijk bericht stond dat D. (...) u op dat moment stuurde (CGVS B. (...) II, p. 13). In de wetenschap dat H. (...) toen ook al een bekeerd christen was en hij een christelijk bericht opmerkte waarna hij u hierover aansprak en u hem toevertrouwde interesse te hebben in het christendom (CGVS B. (...) I, p. 17), zou men verwachten dat u zich de inhoud van het bericht nog kan herinneren, niet alleen omdat het logischerwijze op dat moment ter sprake zou zijn gekomen, maar des te meer daar het een kantelpunt was in uw bekeringsproces daar op dit punt uw vriend H. (...) betrokken raakte.”

Verzoekende partijen laten deze motieven volledig onverlet. Bijgevolg blijven zij onverminderd gelden.

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen eveneens geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Er dient echter vastgesteld te worden dat u daarenboven evenmin weet te overtuigen in uw verklaringen als zou uw vriend H. (...) daadwerkelijk een bekeerd christen zijn doordat u niet concreet kan aangeven wanneer H. (...) zelf bekeerd was en u dit nogal vaag ergens in 1391 of 1392 plaatst (CGVS B. (...) I, p. 20 & CGVS B. (...) II, p. 13). U kan evenmin meedelen op welke manier H. (...) met het christendom in contact is gekomen (CGVS B. (...) II, p. 13) en geeft voor wat betreft zijn bekering slechts aan dat hij zelf mirakels heeft gezien en dat hij goede eigenschappen heeft (CGVS B. (...) I, p. 21 en CGVS B. (...) II, p. 13). Echter gevraagd welke mirakels hij gezien heeft, komt u niet verder dat mee te delen dat hij vroeger in de knoop lag en sinds zijn bekering niet meer (CGVS B. (...) I, p. 21). Gevraagd dit dan te concretiseren verwijst u naar zijn werk en het feit dat hij niet meer van job veranderde en dat hij zijn broer na vijf jaar heeft kunnen vergeven, waaruit geenszins blijkt dat de man getuige is geweest van mirakels. Uw kennis over het bekeringsproces van H. (...) is zacht uitgedrukt dus beperkt. Dat u in Iran niet over dergelijke zaken niet kon praten omdat niemand te vertrouwen was (CGVS B. (...) II, p. 13) rechtvaardigt uw gebrek aan concrete informatie over H. (...)s bekering niet. U hebt hem immers onmiddellijk in vertrouwen genomen en meegedeeld dat u interesse had in het christendom alsook blijkt H. (...) u uitgenodigd te hebben voor zijn huiskerk waardoor aangenomen kan worden dat het vertrouwen tussen u en H. (...) voldoende groot was opdat jullie openlijk over elkaars bekering zouden spreken (CGVS B. (...) I, p. 21). Bovendien zei u tijdens uw eerste onderhoud, weinig coherent met bovenstaande verklaringen, dat u er met hem over had gesproken (CGVS B. (...) I, p. 21). Dit vertrouwen blijkt ook uit het gegeven dat zowel uw echtgenote als deze van H. (...) op de hoogte zijn van zowel uw als H. (...)s lidmaatschap aan de huiskerk. Aangezien het belang van H. (...) in uw bekeringsproces en geloofspraktijk in Iran niet kan onderschat worden, kan dan ook niet ingezien worden waarom u niet concreet kan aangeven wanneer, waarom en door wie H. (...) in aanraking is gekomen met het christendom. Verwacht mag worden dat u zich informeerde over H. (...) en een oprechte interesse toonde in zijn bekering of de totstandkoming van zijn interesse voor het christendom. Dat u niet over dergelijke informatie beschikt ondervindt wederom de geloofwaardigheid van uw bekering.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze geheel ongemoeid laten, onverminderd overeind.

Tevens wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Dat u vervolgens alsnog overtuigd raakte van het christendom nadat u naar aanleiding van een verkeersongeval waarin uw echtgenote en uw zoon betrokken waren, tot Jezus geroepen en gebeden hebt uw zoon te redden die gewond raakte in het ongeval (CGVS B. (...) I, p. 18-19) kan evenmin zonder meer worden aangenomen. Er kan namelijk worden opgeworpen dat het weinig plausibel overkomt dat de genezing van uw zoon slechts toegeschreven kan worden als een onoverkomelijk probleem dat enkel door een goddelijke tussenkomst van Jezus Christus zou zijn opgelost. Immers blijkt uw zoon uiteindelijk noch een hersenbloeding noch een hersenschudding te hebben overgehouden aan het verkeersongeval. Het kan zijn dat de dokter in eerste instantie aan een hersenbloeding dacht omdat hij zijn hoofd had gestoten, maar dat het na een onderzoek gelukkig niet zo bleek te zijn. Het mag dan ook verwondering heten dat u op dat moment overtuigd was dat enkel Jezus uw zoon heeft kunnen redden. Dat u Jezus naar eigen zeggen hebt aangeroepen omdat hij een redder is en u reeds vroeger al gehoord had dat hij zieken genas en doden tot leven bracht (CGVS I, B. (...), p. 19) overtuigt niet in het licht van uw voorheen a-religieuze ingesteldheid en weinig geloofwaardige verklaringen over de wijze waarop uw interesse in het christendom werd opgewerkt. Geloven is bij uitstek een innerlijk proces waarbij mirakels een logische noch een rationele verklaring behoeven. Met uw summiere en algemene verklaringen toont u niet aan waarom u op dat moment toch zou hebben geloofd in de wonderlijke kracht van de genezing door Jezus Christus.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. Door eenvoudigweg te herhalen dat verzoeker ervan overtuigd was dat de genezing aan God toe te schrijven was en door de voormelde

gevolgtrekkingen van verweerder bouwde tegen te spreken, ontcrachten zij de voormelde motieven namelijk niet. Aldus blijven deze motieven onverminderd overeind.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“De geloofwaardigheid van uw bekering in Iran wordt verder ondermijnd doordat u hoogst merkwaardige verklaringen aflegt betreffende uw geloofspraktijk in uw land van herkomst, meer bepaald omtrent uw deelname aan de huiskerk, uw doopsel in de Armeens-Apostolische kerk en uw online opzoekingswerk.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS dat u de eerste keer naar de huiskerk gegaan bent in de derde maand van 1395 (CGVS B. (...) I, p. 22) terwijl u tijdens uw tweede onderhoud verklaarde dat u reeds vóór het nieuwe jaar in de Perzische kalender een paar keer geweest bent en dat u in 1395 regelmatig naar de huiskerk geweest bent (CGVS B. (...) II, p. 13) alsook dat u reeds voor het verkeersongeval van uw vrouw en zoon – dat volgens u plaatsvond in de 2e of 3e maand van 1395 (CGVS B. (...) I, p. 18) – reeds naar de huiskerk ging (CGVS B. (...) II, p. 13). Er kan niet ingezien worden waarom het voor u onmogelijk zou zijn om correct aan te geven en vooral correct te situeren ten opzichte van grote gebeurtenissen wanneer u voor het eerst naar de huiskerk geweest bent daar kan verwacht worden dat deze datum voor u als nieuwe gelovige alsook omwille van het risico dat aan de activiteit is verbonden, in uw geheugen gegrift staat. Dat u daarenboven inconsistent bent in uw verklaringen over uw eerste deelname aan een huiskerkviering ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van uw voorgehouden deelname aan de huiskerk en dus ook uw voorgehouden bekering.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen inzake de vermeende, door hen aangevoerde vertaalproblemen tijdens verzoekers persoonlijke onderhoud(en) bij het CGVS, kan immers hoegenaamd niet worden aangenomen dat deze vaststellingen zouden zijn toe te schrijven aan vertaalproblemen tijdens het persoonlijk onderhoud. Dit geldt nog des te meer nu verzoekers voormelde verklaringen duidelijk, niet mis te verstaan en niet voor interpretatie vatbaar waren, zodat niet kan worden aangenomen dat zich in dit kader vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan. Door de laatste versie van zijn verklaringen te herhalen en te bevestigen, doen verzoekende partijen verder geenszins afbreuk aan de vastgestelde, manifeste tegenstrijdigheid tussen deze verklaringen en zijn eerdere, tijdens het eerste persoonlijk onderhoud afgelegde verklaringen.

Verder wordt in de bestreden beslissingen terecht aangegeven:

“De geloofwaardigheid van uw activiteiten in de huiskerk wordt voorts ook ondergraven door enkele frappante verklaringen. Zo geeft u tijdens uw eerste onderhoud aan dat de huiskerkvieringen meestal bij O. (...), de huiskerkleider, plaatsvonden en soms, één à twee keer, bij uw vriend H. (...) thuis (CGVS B. (...) I, p. 22) terwijl u tijdens uw tweede onderhoud aangeeft dat één van de veiligheidsmaatregelen was dat het altijd op een verschillende plaats was (CGVS B. (...) II, p. 15) hetgeen ook door uw echtgenote wordt verklaard (CGVS M. (...) II, p. 12). Indien u gedurende een drietal jaren (1395-1398) wekelijks naar huiskerkvieringen ging die op één of twee keren na, bij O. (...) plaatsvonden, zijn jullie beweringen dat één van de veiligheidsmaatregelen in de huiskerk was dat ze altijd op verschillende locaties plaatsvond, weinig overtuigend.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Andermaal kan in dit kader worden opgemerkt dat verzoekers voormelde verklaringen duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar en met de gezegden van verzoekster in strijd waren. Door eenvoudigweg de laatste versie van hun verklaringen te herhalen en te bevestigen, doen verzoekende partijen dan ook op generlei wijze afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen deze verklaringen en de eerdere, door verzoeker en tijdens diens eerste persoonlijk onderhoud afgelegde verklaringen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen met reden gemotiveerd:

“De voorzorgs- en veiligheidsmaatregelen die u en uw kerkgemeenschap namen lijken daarenboven allesbehalve in verhouding te staan met uw vrees om gedood te worden door de Iraanse autoriteiten. Zo blijkt dat jullie binnen de huiskerk helemaal geen afspraken hadden gemaakt voor het geval de huiskerk in het vizier zou zijn gekomen van de Iraanse autoriteiten, dit omdat er volgens u geen manier was om te ontkomen (CGVS B. (...) II, p. 15) en werden alle leden van de huiskerk bovendien zelfs per sms-bericht op de hoogte gebracht van datum en locatie van de huiskerk (CGVS B. (...) II, p. 14). Deze gang van zaken is zeer vreemd gezien huiskerken in Iran in het geheim werken en voortdurend het risico op bespieding door de autoriteiten lopen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen bijkomend de aannemelijkheid van uw beweringen als zou u als bekeerd christen in Iran deelgenomen hebben aan huiskerkvieringen. Tot slot valt niet in te zien waarom u zogenaamd uit veiligheidsoverwegingen de locatie van de huiskerk niet wilde vertellen aan uw vrouw alsook dat u en uw echtgenote onderling geen afspraken hadden voor het geval er iets zou mislopen in de huiskerk omdat – volgens uw echtgenote –

de veiligheidsmaatregelen strikt toegepast werden waardoor jullie zeker waren dat jullie nooit in gevaar zouden komen (CGVS M. (...) I, p. 16).”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd overeind.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen op gerechtvaardigde wijze aangegeven:

“Tevens is het verwonderlijk dat u uw vrouw pas in de derde of vierde maand van 1395 hebt ingelicht dat u naar een huiskerk ging, dit omwille van de veiligheid en om uzelf te beschermen (CGVS B. (...) II, p. 13), hetgeen inhoudt dat dit kortelings na haar ongeval moet zijn geweest. Echter, uw echtgenote kan in het geheel niet aangeven wanneer u voor het eerst naar de huiskerk geweest bent. Ze gokt 1394 en geeft vervolgens aan dat het 2014 was en ze de precieze datum eigenlijk niet kent (CGVS M. (...) I, p. 16), terwijl dit, zelfs al zou u eind 1394 (Perzische kalender) al geweest zijn, sowieso in 2016 was. Het is hoe dan ook weinig aannemelijk dat uw echtgenote niet bij machte is aan te geven wanneer u voor het eerst naar de huiskerk geweest bent daar u haar hierover pas achteraf zou hebben ingelicht en een logisch onderdeel van dit gesprek zou zijn wanneer u daar dan mee begonnen bent. Hoe dan ook blijkt dat uw echtgenote weinig kennis heeft over uw bekering in Iran. Gevraagd te vertellen over uw bekering, deelt ze mee niet veel details te weten omdat ze zelf niet geïnteresseerd was op dat moment en geeft ze heel summier aan dat u via de Armeniërs in contact kwam met de religie, via H. (...) met de huiskerk en dat u in 2016 gedoopt werd (CGVS M. (...) I, p. 14). Gevraagd of ze nog iets kan vertellen, geeft ze aan niet precies te weten wat ze nog kan vertellen (CGVS M. (...), I, p. 14). Gevraagd hoe u uw religie in Iran beleefde, komt ze niet verder dat te stellen dat u nooit de adressen waar u naartoe ging hebt verteld (CGVS M. (...) II, p. 12). Gevraagd nog iets meer te vertellen over uw geloofsbeleving, komt ze niet verder dan te melden dat ze veranderingen zag bij u, zonder meer (CGVS M. (...) II, p. 12). In dit kader dient echter te worden opgemerkt dat, gezien jullie Iran zouden hebben verlaten omwille van dezelfde problemen en uit hoofde van dezelfde vrees voor vervolging, gezien jullie beiden een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en gezien jullie zich daarbij beroepen op dezelfde asielmotieven, redelijkerwijze van jullie kan worden verwacht dat, jullie beiden op een gedegen wijze het relaas uiteen kunnen zetten en dit kunnen stofferen met de nodige achtergrondinformatie, waarbij jullie elkaar zouden hebben geïnformeerd en het terdege zouden hebben gehad over jullie gemeenschappelijke asielmotieven; zeker voor wat betreft de kernelementen in jullie relaas, in concreto de bekering van u in Iran. Derhalve is het geenszins onredelijk om van u en uw echtgenote te verwachten dat zij de asielmotieven en dit relaas op een spontane, doorleefde, coherente en eensluidende wijze uiteen zou zetten indien deze met de werkelijkheid overeenstemden. Eens te meer ondergraaft bovenstaande vaststelling de geloofwaardigheid van uw bekering in Iran.”

Verzoekende partijen slagen er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zij vergenoegen zich er immers toe andermaal te benadrukken dat verzoeker verzoekster slechts na enige tijd zou hebben ingelicht over zijn huiskerkbezoeken en zijn bekering. Met dit gegeven wordt in de voormelde motieven echter reeds uitdrukkelijk en terdege rekening gehouden en dit staat er, zoals verweerder met recht aangeeft in de bestreden beslissing, hoegenaamd niet aan in de weg dat van verzoekster mocht worden verwacht dat zij zou kunnen aangeven wanneer verzoeker zich zou hebben bekeerd, wanneer verzoeker voor het eerst naar de huiskerk ging, op welke wijze verzoeker in aanraking zou zijn gekomen met het christendom en zich zou hebben bekeerd en hoe verzoeker zijn religie beleefde in Iran. Dat zij hiertoe kennelijk niet in staat bleek, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden bekering.

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen verder geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Voor wat betreft uw geloofspraktijk in Iran geeft u verder nog aan dat u op websites over het christendom naar antwoorden op uw vragen zocht (CGVS B. (...) II, p. 12). Op welke websites u informatie vond, kan u niet meedelen. U zegt slechts op google een zoekterm in te geven en zo resultaten te krijgen (CGVS B. (...) II, p. 12). Redelijkerwijze kan verwacht worden dat u minstens enkele namen van websites zou kunnen meedelen die u interessant vond of waarop u daadwerkelijk antwoorden op uw vragen kreeg. Dergelijke bedenkelijke verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bekering tot het christendom.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze geheel ongemoeid laten, onverminderd gehandhaafd.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Voorts verklaart u dat u op 28 juli 2016 gedoopt werd in een Armeens Christelijke kerk in Iran (CGVS B. (...) I, p. 9) en ter staving legt u een attest voor van de prelaat van de Armeniërs van Teheran waarin zelfs staat aangegeven dat u lid was van deze geloofsgemeenschap (CGVS I B. (...) I, p. 9). In de Iraanse context is dit geheel onaannemelijk. Waarom de Armeens-Apostolische kerk van Sarkis dergelijk attest

zou overhandigen aan iemand als u die ze verder niet kennen en waarmee ze zich blootstelt aan een ernstig risico op vervolging door de Iraanse autoriteiten is volstrekt onaannemelijk. U geeft overigens ook zelf aan dat Armeense geloofsgemeenschappen zich niet inlaten met het bekeren van moslims (CGVS B. (...) II, p. 7). Bovendien slaagt u er niet in een ander licht hierop te laten schijnen. U bent namelijk niet in staat aan te geven wat de naam is van de pastoor die u gedoopt heeft volgens u omdat ze hun naam niet zeggen (CGVS B. (...) II, p. 6), terwijl de naam van de prelaat gewoon op het doopattest staat. U had die persoon tot de dag van uw doopsel zelfs nog nooit gezien of gesproken en u komt niet verder dan te verklaren dat D. (...) de pastoor heeft kunnen overtuigen (CGVS B. (...) II, p. 7). Frappanter is nog uw bewering dat de apostolische kerk een strekking van de protestanten is (CGVS B. (...) II, p. 14), terwijl deze kerk reeds werd gesticht begin vierde eeuw na Christus terwijl het protestantisme ruim twaalf eeuwen later pas zijn ontstaan kende en ze bovendien geen uitstaan hebben met elkaar. Uw bewering dat u lang gesproken hebt met D. (...) zodat u gedoopt kon worden in de Armeens-Apostolische kerk (CGVS B. (...) I, p. 7) is dan ook hoogst twijfelachtig. Dat de Armeens-Apostolische kerk in Teheran u daadwerkelijk als lid zou beschouwen en u zou gedoopt hebben is in het licht van uw gebrekkige kennis over deze kerk compleet ongeloofwaardig. Bovenstaande vaststellingen ondergraven tot slot volkomen de geloofwaardigheid van uw bekering en uw geloofspraktijk in Iran.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontcrachten. Het betoog dat zij in dit kader voeren, is namelijk geheel naast de kwestie. Waar zij heden aanvoeren dat de pastoor in kwestie geenszins anoniem wenst te blijven en zulks staven met het feit dat deze ook actief is op Instagram, Facebook en Twitter, dient immers te worden opgemerkt dat het net verzoeker was die eerder beweerde dat hij de naam van de pastoor niet kon verstrekken omdat ze hun naam niet zeggen. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissingen, kan dit niet worden gerijmd met de inhoud van het voormelde attest, waarin deze naam gewoon vermeld staat. Dat verzoeker niet op de hoogte bleek van de inhoud van dit attest, dat hij *nota bene* zelf neerlegde ter adstructie van zijn verzoek, getuigt in dit kader op zich overigens van een kennelijk gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vermeende bekering en asielaanvraag. Voor het overige laten verzoekende partijen de voormelde motieven in wezen onverlet. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende bekering tot het christendom in Iran.

Bijgevolg wordt in de bestreden beslissingen eveneens met recht gemotiveerd:

“Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw bekering in Iran noch aan uw geloofspraktijk, wordt er evenmin geloof gehecht aan uw problemen ten gevolge van uw beweerde bekering in Iran.

De geloofwaardigheid van uw beweerde vervolging in Iran wordt nog verder ondermijnd doordat u noch uw echtgenote de huiszoeking bij u thuis, nochtans een kernelement in jullie vervolgingsrelaas, niet hebben aangehaald bij de DVZ terwijl deze huiszoeking plaatsvond in de dagen na de ontdekking van de huiskerk waarbij onder meer een bijbel werd in beslag genomen (CGVS M. (...) I, p. 19). Jullie verantwoording, namelijk dat men u er niet concreet naar gevraagd heeft alsook dat men u meedeelde dat u over de details van uw problemen later gehoord zou worden (CGVS B. (...) I, p. 21-22 & CGVS M. (...) II, p. 13) kunnen niet volstaan. Bij de DVZ werd u immers uitdrukkelijk gevraagd alle feiten weer te geven die hebben geleid tot uw vlucht (vraag 3.5) en werd u gevraagd of u nog iets wenste toe te voegen (3.8). Uw antwoorden werden u voorgelezen in het Farsi en u hebt getekend. Bovendien hebt u noch uw echtgenote bij het begin van jullie eerste persoonlijke onderhoud de huiszoeking bij u thuis aangehaald wanneer jullie gevraagd werden of jullie alle essentiële elementen hadden aangehaald (CGVS B. (...) I, p. 3 en CGVS M. (...), p. 3). Op een verzoeker om internationale bescherming rust evenwel de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem/haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de bevoegde instanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar zij heden beweren dat de tolk bij de DVZ hen de mond zou hebben gesnoerd, dient te worden opgemerkt dat dit niet de minste steun vindt in het dossier en bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Vooreerst kon in dit geval worden verwacht dat zij hiervan melding zouden hebben gemaakt wanneer hen bij de aanvang van hun eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS werd gevraagd of zij alle essentiële elementen hadden kunnen vermelden bij de DVZ. Zij deden zulks echter niet. Zoals blijkt uit de voormelde passages uit hun persoonlijke onderhoud, werden zij met de voormelde, kennelijk omissie in hun verklaringen bij de DVZ bovendien reeds geconfronteerd bij het CGVS. Daarbij gaven zij nergens aan dat de tolk hen aldaar de mond zou hebben gesnoerd. Wel gaven zij daarbij aan dat hiernaar bij de DVZ niet concreet zou zijn gevraagd en dat hen meegedeeld werd dat zij later alle details konden vertellen. Van een verzoeker om

internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een dermate essentiële en frappante gebeurtenis als de huiszoeking in hun woning waarbij bezwarend materiaal gevonden zou zijn hierin beide niet zou hebben vermeld indien deze werkelijk had plaatsgevonden.

De geloofwaardigheid van de beweerde problemen van verzoekende partijen wordt nog verder ondermijnd nu in de bestreden beslissingen terecht wordt aangegeven:

“Daarenboven mag het verwondering heten dat de Iraanse autoriteiten bij u thuis een bijbel in beslag hebben kunnen nemen. Immers blijkt dat u, nadat u vernam dat uw zogenaamde huiskerk was ontdekt, uw schoonvader en schoonzus de opdracht gaf om bij u thuis de nodige spullen te verzamelen met het oog op uw vlucht uit Iran (CGVS B. (...) I, p. 15 & CGVS M. (...) I, p. 13). Dat u, op het moment dat u beseft dat u omwille van uw bekering het land moet ontvluchten en omwille van die reden familieleden naar uw huis stuurt, zou nagelaten hebben uzelf de bedenking te maken om hen ook de bijbel de laten meenemen of te laten verdwijnen, is niet ernstig. Immers, indien u daadwerkelijk geen andere mogelijkheid meer zag dan het land te ontvluchten, u zelf niet meer naar uw eigen huis durfde te gaan, moet verondersteld worden dat u wel degelijk stilgestaan hebt bij de mogelijkheid dat de autoriteiten naar uw huis zouden komen. Dat u bijgevolg de aanwezige bewijsstukken zoals de bijbel niet zou laten verwijderen, is in het geheel niet in te zien.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat het niet aannemelijk is dat verzoekende partijen, ondanks dat zij hadden besloten dat zij omwille van verzoekers bekering het land dienden te ontvluchten en ondanks dat zij familieleden naar hun huis stuurden om de nodige spullen te verzamelen voor hun vlucht, zouden hebben nagelaten om aan deze familieleden op te dragen om het bezwarende materiaal dat in de woning aanwezig was, zoals de bijbel, te vernietigen of te doen verdwijnen.

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen verder volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Voor wat betreft de inval in de huiskerk, blijkt dat u zich behalve het telefoontje van T. (...), niet meer hebt geïnformeerd naar de overige leden van de huiskerk of de inval (CGVS B. (...) II, p. 15). U weet zelfs niets over H. (...) (CGVS B. (...) I, p. 16) en hebt geen contact meer gezocht met diens vrouw omdat u uw simkaart uit uw gsm verwijderd hebt (CGVS I, p. 22). Het is weinig aannemelijk dat u vandaag de dag volledig in de onmogelijkheid zou zijn om haar op een of andere manier te contacteren. U was persoonlijk bevriend met H. (...) en zijn vrouw en kende hun adres, waardoor u bijvoorbeeld iemand van uw eigen familieleden of van uw vrouw, waarmee u overigens wel nog contact heeft (CGVS B. (...) I, p. 5-6, CGVS M. (...) I, p. 5), nazicht en navraag zou kunnen laten doen aan de woning van H. (...). Bovendien is het merkwaardig dat u bijvoorbeeld niet het nummer van T. (...) hebt genoteerd vooraleer u uw sim verwijderde en dit met het oog op later contact om u te informeren over de huiskerk en uw vriend en lotgenoot H. (...). Voorts weet u niet welke instantie de overige leden heeft gearresteerd noch welke instantie de huiszoeking heeft uitgevoerd bij u thuis (CGVS B. (...) II, p. 15-16). Dat u enerzijds vreest voor uw leven doch niet concreet kan duiden welke overheidsinstantie naar u op zoek is, noch dat u in zijn algemeenheid kan duiden wie er omwille van zijn bekering in Iran gedood werd, ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van uw eigen vrees. Van een verzoeker wordt immers verwacht dat hij zich spontaan en zo volledig mogelijk informeert over concrete elementen betreffende zijn vrees. U beweert te vrezen voor uw leven omwille van uw bekering en gevraagd waarop deze vrees gebaseerd is, verwijst u naar een man die hierdoor zou zijn geëxecuteerd. Doch verdere gegevens kan u niet geven (CGVS B. (...) I, p. 15-16).”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze volledig onverlet laten, onverminderd gehandhaafd.

Dit alles klemt nog des te meer nu in de bestreden beslissingen met recht wordt gemotiveerd:

“De geloofwaardigheid van het door u voorgehouden asielrelaas, uw bekering en uw vrees voor vervolging wordt nog op fundamentele wijze verder ondergraven doordat u uw land van herkomst op legale wijze, met gebruik van hun eigen paspoort en per vliegtuig hebben verlaten (CGVS B. (...) I, p. 11). Dat u, indien de autoriteiten werkelijk een inval hadden gedaan in zowel uw huiskerk als bij u thuis en u in navolging hiervan bent onderdoken bij een vriend met de bedoeling het land te ontvluchten, alsnog het risico zouden hebben genomen om dit land op de voormelde wijze en via de internationale luchthaven van Teheran te

verlaten, is manifest ongeloofwaardig. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat een (illegaal) vertrek waarbij omkoping een rol speelt, quasi onmogelijk is omdat dit erg duur en complex zou zijn vanwege de vele controles. Bovendien is het weinig ernstig dat u uw lot en dat van uw vrouw en kinderen, zomaar in handen zou gelegd hebben van een smokkelaar terwijl u niet eens concreet op de hoogte was of er een reisverbod was op uw naam (CGVS B. (...) I, p. 12)."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Hun stelling dat de Iraanse autoriteiten niet over de nodige systemen zouden beschikken om voortvluchtigen te kunnen tegenhouden op de luchthaven, betreft een blote bewering die door verzoekende partijen op generlei wijze wordt gestaafd en die bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Dit geldt nog des te meer nu het tegendeel genoegzaam blijkt uit de landeninformatie zoals gehanteerd door verweerder en zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt dat namelijk dat er op de luchthaven weldegelijk gebruik wordt gemaakt van een speciale database waarin er bijvoorbeeld kan worden nagegaan of er openstaande zaken bij een rechtbank zijn en of er een reisverbod is. Daarbij blijkt tevens duidelijk dat het nagenoeg onmogelijk is om het land legaal te verlaten wanneer er een reisverbod is uitgevaardigd. In dit kader blijkt uit verzoekers voormelde verklaring dat hij er niet van op de hoogte was of er op zijn naam reeds een reisverbod werd uitgevaardigd dat ook verzoeker zelf aldus ervan uitging dat de autoriteiten weldegelijk bij machte waren om een reisverbod uit te vaardigen en af te dwingen. Dat hij desalniettemin het risico zou hebben genomen om zijn land van herkomst op legale wijze, onder zijn eigen naam en via de luchthaven van Teheran te verlaten, en dit ondanks dat hij werd gezocht en ondanks dat de autoriteiten bij hem reeds een huiszoeking zouden hebben uitgevoerd, is geenszins geloofwaardig. Evenmin is het, gelet op de aangevoerde problemen en vrees, geloofwaardig dat verzoekende partijen zulks ongestoord konden doen.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het voorliggende beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de vermeende bekering en religieuze activiteiten van verzoeker in Iran, aan de beweerdelijk hieruit voortgesproten problemen en aan de concrete vrees die verzoekende partijen op grond hiervan formuleren.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen eveneens met recht gemotiveerd:

"Dat aan uw bekering, geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van de bekering van uw echtgenote en jullie beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien jullie bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan jullie motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat jullie eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaan om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Aangezien uw bekering niet geloofwaardig is, is evenmin aannemelijk dat u echtgenote onder uw aansporingen alsnog tot een oprechte bekering gekomen is op het moment dat jullie een verzoek om internationale bescherming indienden (CGVS M. (...) I, p. 6).

Zelfs al wordt niet ontkend dat u enige basiskennis heeft over het christendom en zelfs al liet u zich in België nogmaals dopen – christelijke kennis kan via studie verworven worden, zonder dat men daadwerkelijk een oprechte christen is, en een doopsel kan ook louter formeel plaatsvinden, zonder dat er sprake is van een verinnerlijkte overtuiging – wijzen verschillende bijkomende elementen op een onoprechte bekering in België.

Dat u werd gedoopt en dat u in België naar de kerk bent gegaan, zoals uit de door u neergelegde documenten blijkt, wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat u ter staving van uw doopsel en van uw kerkgang documenten neerlegt wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Uw doopsel en kerkgang dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Bovendien mag het verwonderen dat u niet in staat blijkt de datum van uw doopsel in België mee te delen (CGVS B. (...) I, p. 5). Nochtans staat dit op het attest dat u hieromtrent ontvangen hebt en daarenboven zou verwacht worden dat u zich deze datum nog zou herinneren als nieuwe gelovige voor wie dergelijke gebeurtenis, uit een recent verleden, belangrijk zou moeten zijn.

Ook voor wat betreft uw kennis blijkt dat u naast uw kerkgang in België ook in een Duitse kerk online bijbelstudie volgt (CGVS B. (...) I, p. 5) en u legt hiervan ook twee bevestigingsattesten voor. Het is bijgevolg frappant dat u zelfs voor de parabel die u zelf het meest interessant vindt, niet kan aangeven in welke context deze parabel in de bijbel precies aan bod komt (CGVS B. (...) II, p. 9). Zoals u zelf aangeeft zijn parabellen een soort van voorbeeldverhaal waarmee Christus iets wil duidelijk maken. Van u kan dan ook verwacht worden dat u kan schetsen in welke context Jezus iets met een bepaalde parabel, zeker degene die u meest interessant vindt, wenst duidelijk te maken. Ook uw vrouw weet in deze niet te

overtuigen. Ze geeft aan de titels soms niet te herinneren, maar inhoudelijk de verhalen wel te kennen (CGVS M. (...) I, p. 10). Wanneer haar vervolgens gevraagd wordt naar de parabel van het verloren schaap, haalt ze twee parabels aan en vermengt deze tot één verhaal (CGVS M. (...) I, p. 11). Hoe dan ook is de hierboven vermelde kennis waarover u beschikt, makkelijk op te zoeken en in te studeren. Uw kennis over de godsdienst toont op zich de oprechtheid van uw geloofsbeleving dan ook niet aan. Het toont op zich louter aan dat u zich ingespannen hebt om aan religieuze kennisgeving te doen.

Dat u op uw openbaar facebookprofiel en onder uw eigen naam veelvuldig religieuze boodschappen plaatst (CGVS B. (...) I, p. 8), verandert geenszins bovenstaande bemerking. Eerst en vooral blijkt uit uw verklaringen dat u nogal willekeurig christelijke berichten plaatst gezien u zelfs uw recentst geplaatste bericht niet meer kent (CGVS B. (...) I, p. 8). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Zelf hebt u bovendien geen aanwijzingen dat uw facebookprofiel in het vizier zou zijn van de Iraanse autoriteiten (CGVS B. (...) I, p. 8). De instagrampagina van uw echtgenote is dan weer niet onder haar eigen naam en is bovendien ook volledig afgeschermd. Gelet op het hierboven geschetste opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, kan van u worden verwacht dat u deze boodschappen en foto's wist alvorens terug te keren naar Iran.

Op basis van het bovenstaande dient geconcludeerd dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bekering tot het christendom noch aan de problemen die u hierdoor gekend hebt met de Iraanse autoriteiten, noch aan de bekering van uw echtgenote.”

Verzoekende partijen slagen er geenszins in om deze motieven te ontkrachten. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien verzoekende partijen blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegden omtrent de beweerde bekering van verzoeker en de hieruit voortgesproten problemen, gezien verzoeksters bekering zou zijn voortgesproten uit de bekering van en zou zijn geschied door toedoen van verzoeker en gezien verzoekende partijen ook over hun religieuze engagement en activiteiten in Europa gebrekkige verklaringen aflegden, de religieuze activiteiten in Europa en op de sociale media vanwege verzoekende partijen klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van het relaas van verzoekende partijen inzake de bekering en problemen van verzoeker en de hoger gedane vaststellingen, oordeelt de Raad dat de religieuze activiteiten in Europa en op de sociale media van verzoekende partijen een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

In zoverre verzoekende partijen in dit kader andermaal de nadruk vestigen op de ter staving van hun religieuze engagement en activiteiten in Europa neergelegde stukken en documenten en waar zij andermaal hun doopattesten bij het verzoekschrift voegen, dient te worden opgemerkt dat deze stukken en documenten, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissingen, geenszins afbreuk kunnen doen aan de voormelde conclusie. Aan dergelijke stukken en documenten kan immers hoogstens een ondersteunende bewijswaarde worden toegekend, met name om een intrinsiek geloofwaardig relaas en geloofwaardige bekering kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij echter niet volstaan om te besluiten tot een geloofwaardig relaas en geloofwaardige vrees en bekering. De neergelegde stukken en documenten vormen hoogstens een bewijs van het religieuze engagement en de religieuze activiteiten van verzoekende partijen in Europa en op de sociale media. Zij kunnen echter geenszins uitsluitel bieden over de vraag of en vermogen derhalve niet aan te tonen dat deze aanwezigheid en dit engagement zijn ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement. Dat dit in hoofde van verzoekende partijen het geval zou zijn, kan *in casu* en gelet op de hoger gedane vaststellingen in het geheel niet worden aangenomen.

Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie, die in tegenstelling met wat verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen waar zij verweerder verwijten dat deze geen bronnen aanhaalt om voormelde motivering te schragen en zoals verweerder terecht aanhaalt in de bestreden beslissing weldegelijk zijn opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier, blijkt verder genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Verzoekende partijen reiken, ondanks dat zij in het verzoekschrift gewag maken van “*rapporten van de NGO's die bij het onderhavige verzoek zijn gevoegd*”, geen informatie aan die aan de informatie die door verweerder wordt gehanteerd op dit vlak afbreuk zou kunnen doen. De Iraanse autoriteiten schenken blijkens het geheel van de voormelde landeninformatie over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Personen die in het buitenland en in het kader van een verzoek om internationale bescherming beweren

zich te hebben bekeerd, die terugkeren naar Iran en die aldaar geen verdere christelijke activiteiten of bekerings- of evangeliseringsactiviteiten hebben riskeren over het algemeen geen problemen. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekende partijen, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in hunner hoofde in het geheel niet aantonen of aannemelijk maken. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat zij (oprecht) zouden zijn bekeerd tot het christendom, er kan evenmin geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat zij in dit kader ten berde brachten, zij reiken niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van hun activiteiten in Europa en op de sociale media en zij maken, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van hun autoriteiten zouden staan. Verder weerleggen verzoekende partijen de terechte vaststelling niet dat er *in casu*, gelet op de hoger gedane vaststellingen en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van hun activiteiten in Europa en op de sociale media, redelijkerwijze van hen mag worden verwacht zij voorafgaand aan een terugkeer deze activiteiten staken en de betreffende inhoud van hun sociale media verwijderden.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land van herkomst het christelijke geloof zullen aanhangen, dat zij zich aldaar als christenen zullen manifesteren en dat zij er als dusdanig zullen worden gepercipieerd door hun omgeving en/of hun autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan zouden riskeren te worden geviserd of vervolgd.

Derhalve is de verwijzing door verzoekende partijen naar de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekende partijen. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden geviserd of vervolgd. Verzoekende partijen dienen zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen bovendien terecht aangegeven:

“Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering als zou een oude procedure, waarbij u in 1388 valselijk beschuldigd werd van drughandel, heropend zijn naar aanleiding van de ontdekking van uw bekering (CGVS B. (...) I, p. 15 en CGVS M. (...) I, p. 14). Dat u per email het dossiernummer en de grafsteen van M. (...) overmaakt, verandert hier niets aan. Dit kan eender welk nummer zijn en uit niets blijkt dat het daadwerkelijk betrekking heeft op een juridische procedure waarin u jaren geleden betrokken was. Ook uit de foto van de grafsteen blijkt niet dat M. (...) zou geëxecuteerd zijn noch dat dit gerelateerd is aan de desbetreffende juridische procedure. Bovendien heeft u nadien nog jaren in Iran verbleven. Uit dit feit kan dan ook bezwaarlijk bij terugkeer naar Iran een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade worden geput.”

Verzoekende partijen laten deze motieven geheel ongemoeid. Bijgevolg blijven deze onverminderd overeind.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat, in zoverre verzoekende partijen wijzen op (informatie over) de zorgwekkende situatie voor en repressie van politieke tegenstanders in Iran en aangeven dat *“de wederpartij redelijkerwijs niet kan ontkennen dat verzoeker een politieke tegenstander is en dat politieke tegenstanders in IRAN aan zeer zware repressie worden blootgesteld”*, niet kan worden ingezien waarop verzoekende partijen met dit betoog doelen. Verzoekende partijen haalden immers nooit eerder aan dat verzoeker zich zou hebben ingelaten met politieke activiteiten en/of als politieke tegenstander zou worden beschouwd door het Iraanse regime. Daarenboven verstrekken zij in dit kader niet de minste verdere duiding in het verzoekschrift. Derhalve kan worden aangenomen dat deze passage in het verzoekschrift werd opgenomen door middel van onzorgvuldig kopieer- en plakwerk vanwege de advocaat van verzoekende partijen en wordt deze verder buiten beschouwing gelaten.

De overige door verzoekende partijen neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoekende partijen beroepen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, tonen zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Gelet op hetgeen voorafgaat, beroepen verzoekende partijen zich te dezen voorts niet op dienstige wijze op de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en kan de aangevoerde schending van deze bepaling niet worden aangenomen.

3.9. Verzoekende partijen duiden voor het overige niet hoe *“de gegrondheid en de wettelijkheid van de beslissingen betreffende de hoedanigheid van vluchteling en de status van subsidiaire bescherming”* en/of *“de beginselen van behoorlijk bestuur, van voorzorgs- en zorgvuldigheid”* in casu en door de bestreden beslissingen zouden zijn geschonden. Derhalve worden deze schendingen ook niet dienstig aangevoerd.

3.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT